

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 24 / III Legislatura / Tercer període

Dijous, 16 de març de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 23

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts.

Proposta de Constitució d'una Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics del 1992 (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Posició dels grups : I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1143), I. Sr. Bauzá (P) (p. 1143), I. Sr. Latorre (M) (p. 1143), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1144), I. Sr. Terradellas (S) (p. 1144) i I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 1144).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 1145).

El M. H. Sr. President fa constar la solidaritat amb la declaració institucional a favor de la pau aprovada pel Parlament basc (p. 1145), l'I. Sr. Vidal-Quadras (P) intervé per aclariments (p. 1145) i l'I. Sr. Sánchez Ramons (IC) fa constar el seu desacord i el del Diputat I. Sr. Marià Pere (IC) amb la declaració de la Presidència (p. 1145).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre el Procés d'Expropiacions i Transformacions a les Zones Regables d'Interès Nacional de les Terres de Lleida (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Aleu (S) (p. 1145).

Posició dels grups : I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1146), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1147), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1147) i I. Sr. Graells (CiU) (p. 1148).

• Votació : *rebutjada per 32 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions* (p. 1149).

Moció subsegüent a la interpe·llació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la Política General en el Debat Interpartidista i l'Ús dels Mitjans de Comunicació (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Ribó (IC) (p. 1149).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1, de modificació, i 2, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 1151).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 1152).*

L'I. Sr. Sánchez Ramos (IC) intervé per al·lusions (p. 1154).

Posició dels grups no esmenants (continuació) : *I. Sr. Clotas (S) (p. 1154) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1155).*

Posició del grup presentant : *I. Sr. Ribó (IC) (p. 1156).*

Votació del punt primer : *rebutjat per 44 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1157).*

Votació del punt segon : *rebutjat per 6 vots a favor, 65 en contra i 39 abstencions (p. 1157).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Transport de Mercaderies per Carretera (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Montserrat (P) (p. 1157).*

Esmena del G. Mixt (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1159).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1159), I. Sr. Sánchez Ramos (IC) (p. 1159), I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 1160) i I. Sr. Sánchez i Llibre (CiU), que presenta una esmena transaccional al text de la Moció (p. 1160).*

Posició del grup presentant : *I. Sra. Montserrat (P), que llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 1161).*

Posició del grup esmenant : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1162).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 1162).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Actuacions per a garantir la No-toxicitat de l'Aigua (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1162).*

L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques intervé per al·lusions (p. 1163) i l'I. Sr. Gimeno (IC) li respon (p. 1163).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1, 2, 3 i 4, de modificació, i 5, 6 i 7, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1163).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, 2, 3 i 4, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Abelló (S) (p. 1164).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1165), I. Sr. Curto (P) (p. 1166) i I. Sr. Martí i Ferré (CiU), que presenta una esmena transaccional al text de la Moció (p. 1167).*

Posició del grup presentant : *I. Sr. Gimeno (IC), que presenta esmenes transaccionals a l'esmena núm. 1 del G. Mixt i a l'esmena núm. 4 del G. Socialista (p. 1168).*

Posició dels grups esmenants : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1169).*

Votació del preàmbul : *rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1169).*

Votació del punt primer : *rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1169).*

Votació del punt segon : *rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1169).*

Votació del punt tercer : *rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1169).*

Votació dels punts quart i cinquè : *rebutjats per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1169).*

Votació dels punts sisè, setè i vuitè : *rebutjats per 37 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions (p. 1169).*

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i nou minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Indústria i Energia.

Proposta de Constitució d'una Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics del 1992

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de Constitució d'una Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics del 1992, presentada per tots els grups parlamentaris. Té la paraula un dels diputats signants de la Proposta... *(Pausa.)* Bé, doncs, passem al tràmit de presa de posició per part dels grups parlamentaris. El Grup parlamentari Mixt? *(Pausa.)* No hi ha ningú. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Gràcies, senyor President. Per part del meu Grup, per part del Grup d'Esquerra Republicana, no faran falta argumentacions prolixes que avalin la nostra conformitat, o, més encara que la nostra conformitat, el nostre convenciment absolut de la necessitat de la creació d'aquesta Comissió. Els Jocs Olímpics són els Jocs Olímpics de Barcelona, però és evident que la seva dinàmica, part dels seus esforços i part dels seus resultats afectaran la totalitat del país, i, per tant, confiem —n'estem segurs— que la ciutat de Barcelona, que tantes i tantes vegades ha estat una columna fidel d'aquest país, no deixarà d'obrir-los generosament a la resta del territori.

Per una altra banda, és en la defensa de la catalanitat dels Jocs, en la cura de la imatge que de Catalunya donaran aquests Jocs, que concentrarem els nostres esforços, però seran també el respecte i la defensa de l'esperit olímpic i dels ideals esportius un punt de referència constant en la nostra activitat en aquesta Comissió que avui aprovarem. Aquest serà per a nosaltres un imperatiu constant : el recordatori del fet que els Jocs són una competició entre atletes agrupats en comitès olímpics i no una competició entre Estats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, en primer lloc vull manifestar la satisfacció i l'agraïment del meu Grup i personal a la resta de la Cambra per la proposta que hom debat, proposta que, en lògica, serà una realitat en pocs minuts, i es complirà així una vella aspiració dels parlamentaris populars. Catalunya té absolutament demostrat que és un poble que estima, que viu l'esport amb especial intensitat, que ha estat capdavantera en la pràctica d'una part important dels esports a Espanya, que ha estat capdavantera en la constitució d'associacions esportives de tota mena, i els seus esportistes, en moltes ocasions, en moltíssimes ocasions, han demostrat davant del món que són la punta de llança del nostre país en moltes disciplines, tant d'esports olímpics com d'esports no olímpics.

El Grup Popular ja a l'anterior legislatura va mostrar-se abso-

lutament favorable a la constitució d'una comissió de seguiment dels Jocs Olímpics de Barcelona del 1992, comissió que va néixer de l'acord majoritari d'aquesta Cambra, però que, inexplicablement, es va quedar en això, en el naixement i en res més. Per això, el meu Grup, ja en la intervenció del debat del programa i votació d'investidura del candidat proposat a la Presidència de la Generalitat de la present legislatura, en el proppassat debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu i en una recent interpellació i subsegüent moció d'aquest Diputat sobre l'esperit en matèria esportiva de cara als Jocs del 1992, va manifestar, va reiterar el seu desig, la necessitat de creació de la comissió que ara debatem en el si d'aquest Parlament. Entenem que un esdeveniment de la importància històrica com l'Olimpíada a casa nostra, a Barcelona, és un esdeveniment irreplicable, com ja hem dit en altres ocasions; aquesta importància, aquesta irrepetibilitat d'aquest esdeveniment, penso que obliguen aquesta Cambra a no quedar-se al marge d'un tema de tanta transcendència. Penso que els ciutadans de Catalunya en general, que els esportistes catalans en particular, la societat tota, ens reclama i ens agrairà que tots nosaltres posem el nostre gra de sorra perquè a través d'aquesta comissió s'ajudi a la millora de tot el que gira a l'entorn de l'Olimpíada de Barcelona, que crec sincerament que serà, després de repetits boicots olímpics, no tan sols l'Olimpíada de Barcelona, sinó l'Olimpíada d'Europa, l'Olimpíada de tot el món.

Penso que tot el que s'ha esmentat deixa prou clara la posició del meu Grup sobre la creació d'aquesta Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics de 1992 i, en coherència amb tot el que s'ha dit, el Grup parlamentari del Partit Popular li donarà suport incondicionalment.

Gràcies a tots els grups de la Cambra per la unanimitat en demanar la seva creació i, penso, també per la unanimitat en la seva votació.

Gràcies, Molt Honorable President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari Mixt, es vol posicionar? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. L'Olimpíada del 92 serà l'Olimpíada de la ciutat de Barcelona, però serà també l'Olimpíada de Catalunya, serà també l'Olimpíada d'Espanya i serà també, com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá, l'Olimpíada d'Europa, l'Olimpíada del món.

Res del que passi a Catalunya ha de ser aliè a aquest Parlament. Sense cap tipus d'alarmisme, és cert que al llarg dels últims mesos s'han encès alguns llums vermells respecte al desenvolupament de diversos aspectes que tenen directa relació amb l'Olimpíada del 92 i dels quals aquest Parlament ha d'estar assabentat. Aquest Parlament, senyor President, ha de conèixer amb detall què passa amb les instal·lacions olímpiques i la seva execució; aquest Parlament ha de conèixer amb detall què està passant en les no nades construccions hoteleres; aquest Parlament ha de conèixer amb detall els programes de preparació dels nostres esportistes; aquest Parlament ha de conèixer amb detall el desenvolupament del programa d'infraestructures; en definitiva, aquest Parlament ha de conèixer amb detall tot el relacionat amb els Jocs Olímpics del 92.

Des d'aquest punt de vista, la constitució d'una comissió de seguiment ens sembla l'eina adequada, i per això hem donat el

nostre suport a la Proposta; per això també, lògicament, li donarem el nostre vot afirmatiu. Ja la passada legislatura hi va haver una comissió similar relativa als Jocs Olímpics, que, pel que sabem —nosaltres llavors no hi érem, en aquesta Cambra—, ni tan sols es va arribar a reunir : esperem i desitgem que la tasca d'aquesta nova comissió que jo crec que avui constituïrem sigui molt més profitosa que la de la seva predecessora.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. El sí d'Iniciativa a la proposta de creació de la comissió, i el desig que la comissió pugui fer bona feina i pugui ser un element de veritat de canalització, de comentari, de seguiment i d'estímul als qui estan treballant en aquests moments en la preparació dels Jocs Olímpics... Perquè l'organització dels Jocs Olímpics del 92 és molt més que l'encàrrec vinculat a un esdeveniment local : influirà decisivament en la imatge de Barcelona i de Catalunya al món; en aquest sentit, ens adherim al que ha dit abans l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo sobre la catalanitat d'aquests Jocs Olímpics i aquestes garanties de catalanitat.

També creiem que la Comissió ha de vetllar perquè els Jocs Olímpics de Barcelona siguin els de la recuperació dels ideals olímpics, més enllà dels èxits esportius —que és possible que n'hi hagi algun, si més no en els esports d'exhibició—; que siguin també l'estímul de l'esport per a tothom i de l'esport escolar, que no ens estigui passant que, obsedits pels jocs olímpics d'*élite*, mentrestant oblidem allò que és la preparació dels olímpics del futur a Catalunya.

Nosaltres voldríem també que fossin els Jocs per al reequilibri de Catalunya; que la Comissió tingui ben clar que l'èxit dels Jocs de Barcelona no pot ser el fracàs dels Jocs a altres indrets de Catalunya, és a dir que les renovacions urbanístiques i les instal·lacions que s'estan fent a Barcelona —realment impressionants, com vam poder tenir ocasió de comprovar fa ben pocs dies, en visita de la Comissió de Cultura a les instal·lacions olímpiques— no siguin un element paral·lel a la desídia o a la falta de recursos per continuar fent instal·lacions esportives arreu de Catalunya. Ens sembla molt important que aquesta Comissió pugui anar controlant les aportacions —que seran, a més, d'administracions molt diverses : administracions de l'Estat, administracions de l'Ajuntament de Barcelona, administracions de la Generalitat i administracions, segurament, de fons europeus de recursos.

I, finalment, una qüestió que pot semblar secundària. Amb els Jocs Olímpics de Barcelona poden incrementar-se fenòmens difícilment controlables des d'aquesta Comissió, fins i tot des d'aquesta Cambra : fenòmens d'especulació, fenòmens d'increments de preus, fenòmens que, en definitiva, poden convertir els Jocs Olímpics de Barcelona en el negoci d'uns quants, però, en tot cas, en el mal negoci de majories —repetixo que aquest és un tema que difícilment el podrà controlar la Comissió, però és important que la Comissió també el tingui present.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat

senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, no repetiré alguns dels arguments que han donat els diputats que han pres la paraula davant meu, perquè el nostre Grup, sobre el tema olímpic, ja s'ha expressat altres vegades.

Tot i així, sí que en nom del meu Grup vull fer referència a la celebració que fem per la constitució d'una comissió que ha de fer el seguiment i l'impuls del projecte més rellevant del nostre país en els últims anys i que, per tant, és lògic, al nostre entendre, que el Parlament de Catalunya, com a màxima institució representativa del nostre país, creï una comissió de seguiment i d'impuls dels diferents aspectes que incideixen en el projecte dels Jocs Olímpics per a Barcelona de l'any 1992, que, vull recordar que fa uns anys tan sols era un anhel i avui es demostra l'encert dels qui ho van iniciar, i és mèrit compartit la col·laboració institucional que fa prosperar la realització del projecte.

Vull fer esment, senyores i senyors diputats, que hi ha hagut..., que s'ha de reconèixer, la col·laboració del Comitè Organitzador, del COOB 92, en aquest Parlament, a través de la Comissió de Cultura, que ha significat, entre altres resultats, la compareixença del Conseller Delegat fa unes setmanes per explicar el desenvolupament del procés i respondre extensament les preguntes dels diputats, i encara no fa una setmana —tal com s'ha dit— els membres de la Comissió de Cultura i la Mesa del Parlament van ser honorats amb les explicacions de l'equip directiu del COOB en la visita a les instal·lacions i les obres olímpiques. Amb aquest clima de col·laboració i amb la voluntat noble i ferma d'impulsar l'acció del Govern de la Generalitat en la seva responsabilitat davant d'aquest esdeveniment, els socialistes farem tot el possible per l'èxit en la tasca que aquest Ple encomana a la Comissió que ara es crea. Si aconseguim aquesta fita, senyores i senyors diputats, entenem que els esportistes, el sector federatiu, les institucions, els ciutadans del nostre país i els de fora, tots els qui han impulsat o col·laboren en aquesta fita, estaran agraïts per la nostra tasca.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport ferm i positiu a la Proposta que se'ns proposa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Terradellas. Finalment, pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Sí, gràcies, Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument. Dic breument perquè el dia 25 de febrer de l'any 87 aquest Diputat que els parla va ser molt extensiu en aquest tema, en la creació aquell dia de la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics i, doncs, com que tot el que vaig dir queda reflectit en el *Diari de Sessions*, avui em limitaré a dir que creiem que és bo que el Parlament de Catalunya pugui fer, precisament, el seguiment de totes les actuacions i, dins del marc que reglamentàriament se'ns permeti, poder incidir en aquest esdeveniment tan important per al nostre país —això, precisament, també ho deia el dia 25 de febrer de l'any 87. Només, per acabar, al senyor Pueyo i al senyor Riera..., evidentment no solament ens adherim a la catalanitat d'aquests Jocs Olímpics, el nostre Grup, sinó que, sempre ho hem reivindicat, òbviament en tot allò que es

pot demanar.

Per tot el que he dit i el que ja vam dir el 25 de setembre, en la primera creació d'aquesta Comissió, el nostre Grup, evidentment, s'aherirà a la seva constitució.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aymerich. Se sotmet ara a votació la Proposta de Constitució d'aquesta Comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es posin drets.

La Proposta de Constitució de la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics del 1992 ha estat aprovada per unanimitat.

Senyories, abans de prosseguir amb l'ordre del dia, crec interpretar els sentiments de tots els grups de la Cambra i de tots i cadascun dels diputats que la componen en deixar constància expressa i solemne de la nostra solidaritat amb la declaració institucional, aprovada unànimement pel Parlament basc, convocant la societat basca a la participació activa a favor de la pau, i, en fer-ho, expressem la nostra esperança fervorosa en una propera i definitiva desaparició de la violència en aquella terra germana.

Moltes gràcies.

Passem al setzè ordre del dia. (*L'l. Sr. Vidal-Quadras s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Si ho hem entès bé, és una declaració institucional de la Presidència o de la Cambra?

El Sr. PRESIDENT : De la Presidència, i ho he dit —si ha escoltat el que ha dit el President— «creient interpretar els sentiments de tots els Grups de la Cambra i de tots i cadascun dels diputats que la componen». He dit això.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. (*L'l. Sr. Sánchez Ramos s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Jo voldria fer constar que els dos diputats del Partit dels Comunistes de Catalunya, el senyor Marià Pere i Celestino Sánchez, no acabem de veure clara aquesta Proposta de Resolució, i volem que consti en acta aquesta opinió nostra.

El Sr. PRESIDENT : Bé, haig d'aclarir que no és cap proposta de resolució, eh!, és una declaració de la Presidència. Lla-vors, el que es pot fer és fer constar en acta que no estan d'acord amb la declaració que ha fet el President. És això el que volen?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Doncs així constarà en acta.

Gràcies.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre el Procés d'Expropiacions i Transformacions a les Zones Reglables d'Interès Nacional de les Terres de Lleida

Passem al setzè punt de l'ordre del dia : Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre el Procés d'Expropiacions i Transformacions a les Zones Reglables d'Interès Nacional de les Terres de Lleida, presentada pels Grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana, Socialista i Mixt. (*Remor de veus.*) Es prega silenci.

Es fa avinent que el Grup parlamentari Mixt, amb posterioritat, va retirar la seva signatura. Té la paraula un signant de l'esmena-proposta, l'Il·lustre Diputat senyor Aleu. (*Remor de veus.*)

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, els Grups parlamentaris Socialista, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana hem presentat la petició per tal que el Ple acordi la creació d'una comissió d'investigació del procés d'expropiacions i transformacions a les zones reglables d'interès nacional de les terres de Lleida. I els mateixos Grups vam presentar una Proposició no de Llei per facilitar als parcers l'accés a la propietat de terra, Proposició que, després d'un recurs del Grup parlamentari de Convergència i Unió, la Mesa va acordar no admetre a tràmit.

Què és el que passa? Per què hi insistim? Doncs perquè hi ha un problema, i jo, voluntàriament, no vull catalogar ni l'amplitud ni la gravetat ni l'abast del problema, però el problema hi és. I, deixin-m'ho dir, amb boca petita però amb tota la fermesa : és un problema que pot acabar amb la pèrdua de vides humanes. I aquest fet mai ha de fer xantatge a la sobirania del Parlament; però no és menys cert que, des d'aquesta mateixa tribuna, persones més autoritzades que no pas jo han dit repetides vegades que res que afecti un ciutadà de Catalunya pot ser aliè a aquest Parlament, i quan es diu això es provoca una reacció de reconeixement general. Doncs, aquest és un cas, és un cas que afecta una sèrie de ciutadans de Catalunya i, per tant, el Parlament no pot restar insensible a una necessitat que es dóna. I els he de remarcar, tinc interès a remarcar-ho molt, que aquesta discussió es produeix en una situació nova, diferent del moment que va tenir entrada la petició al Parlament : és que, per primera vegada, els parcers que resten a Montagut han posat una oferta damunt de la taula, que albira una solució negociada i pacífica del problema, amb sacrifici per part de tothom, parcers inclosos; i que això, aquest fet nou que s'ha produït, ha provocat la reobertura del diàleg entre els parcers i la Conselleria de Governació. I he de dir, i vull que quedi molt clar —i ho dic en nom dels tres Grups que hem presentat la petició—, que aquest fet ens mereix tot el respecte, i que nosaltres ens oferim a la Conselleria per treballar per tal de trobar una solució negociada del tema.

Més enllà del que diu formalment la justícia, perquè socialment és necessari, agafem aquesta decisió, i perquè s'albira per primera vegada una sortida futura, considerem que, els esforços necessaris per resoldre el problema, cal fer-los. I per què una comissió d'investigació? Perquè sembla que els fets que han passat entre la declaració de zona d'interès nacional de la zona reglable del canal de Catalunya i Aragó i els darrers aldarulls del mes passat han beneficiat algú i han perjudicat algú, i tot això ha passat al llarg de quaranta-nou anys, i jo només podré fer una petita síntesi del que ha passat : el Decret del 25 de novembre del 40 declara zona d'interès nacional la zona del canal d'Aragó i Catalunya, i fins al 27 d'abril del 56 no surt el Decret del Pla General de Colonització de la Zona Reglable d'Aragó i Catalunya. Mentrestant, es produeix un fet privat en què no podem entrar, però que té una transcendència definitiva en el futur desenvolupament dels fets, que és la creació de la Societat Agrolleida i l'automàtica compra de tots els terrenys no expropiats al capítol catedralici. També mentrestant, es produeix l'exclusió a un dels sectors d'actuació de l'IRYDA d'uns

enclavaments —popularment coneguts com a *mogotes*—, exclusió que es justificava perquè aquests *mogotes* no podien ser regats per gravetat des del nivell del canal d'Aragó i Catalunya. Aquest fet, s'ha demostrat fals en posterioritat, perquè ni els *mogotes* han baixat ni el canal ha pujat, i avui els *mogotes* es reguen per gravetat des del canal de Catalunya i Aragó. Però va servir de pretext perquè l'empresa propietària dels *mogotes* —Agrolleida— pogués exigir una servitud de pas per accedir a cada un dels «mogotes» i això provoqués una permuta. Abans de tot això, l'any 69, els parcers reben de l'IRYDA una concessió provisional, prorrogable d'any en any, de les terres que conreaven esperant la concessió definitiva.

El 30 de juliol de 1970 l'IRYDA permuta amb Agrolleida 765 hectàrees de regadiu per 922 hectàrees de secà pedregós i salobre del Coscollà. Però ni l'IRYDA ni Agrolleida diuen res als parcers, i aquests continuen pagant el contracte amb l'IRYDA set anys més, i l'IRYDA, l'Administració, els el continua cobrant. Aquest fet es realitza sense que els parcers puguin accedir a la propietat de la parcel·la que feia una pila d'anys que conreaven. Amb paraules entenedores : es va amagar una permuta de les terres que conreaven quan ells estaven en l'esperança d'accedir a la propietat d'aquestes terres, en les quals havien nascut i que feia més de dos o tres-cents anys que conreaven les seves famílies.

Aquí hi ha una foscor, hi ha una foscor nítida —i permetin-me la contradicció— que cal posar en clar, perquè si fem servir la qüestió *qui prodest* veurem qui és el gran beneficiat i qui és el perjudicat, i qui ha actuat com a còmplice. I això cal fer-ho «negre sobre blanc», cal aclarir què va passar, per veure que tots assumim les responsabilitats que ens toquin, i per això demanem la constitució d'una comissió d'investigació. I no es tracta de condemnar ningú, no es tracta d'això, es tracta de veure si amb tot aquest procés d'expropiació d'unes terres infrautilitzades i posterior reprivatització, en aquest procés que avui ens apareix com a fosc, va passar una de les dues coses, que aparentment sembla que va passar i que no havia de passar.

Primera, l'actuació de l'Administració en tot aquest fet només es justifica quan hi ha un interès social, és a dir, quan un latifundi poc utilitzat agrícolament s'expropia per crear unes parcel·les adequades a les necessitats en extensió i es reprivatitzen aquestes parcel·les amb una finalitat social. Doncs, bé, senyores i senyors diputats, el final de tota aquesta actuació administrativa ha estat la substitució d'un latifundi propietat del capítol catedralici de Lleida per un altre latifundi aparentment laic, i remarco l'adverbi d'«aparentment». Convindran amb mi tots els presents que no és lògic suposar que l'Administració de la dictadura va endegar tota una maquinària administrativa per treure terres a l'església o al clergat. Això no és lògic que s'endegués així, i, al final, és únicament i exclusivament aquest, perquè el latifundi roman, continua havent-hi latifundi, l'únic que s'ha fet ha estat canviar un latifundi per un altre.

I, segona, en qualsevol procés administratiu hi ha d'haver una transparència total. No ha de restar el més petit dels indicis que s'hagi conculcat algun dret. Sempre s'han de tenir en compte els drets de totes les persones afectades; si no es fa així, amb la potència que sempre té l'Administració i molt més amb la potència que tenia en aquells moments de dictadura, els resultats sempre pequen de credibilitat. I, en aquest cas, més

enllà de les sentències que ja hi ha, i que respectem, també hi ha un fet que sembla inqüestionable. Aquest fet és que els parcers van estar set anys pagant l'arrendament d'unes finques a l'Administració, quan la mateixa Administració les havia baratat per unes altres, i és cert que els parcers feien aquest pagament amb el convenciment que el resultat final de l'actuació administrativa havia de passar per la possibilitat que ells accedissin a la propietat de la terra que sempre havien conreat, i aquesta possibilitat no es va donar : es va fer una permuta sense assabentar-ne directament els interessats.

Aquests són els fets que comporten la petició que els tres grups —d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialista— hem presentat i fem al Ple.

I no vull acabar aquesta intervenció sense fer una reflexió a tots els grups. Més enllà del moment que es va presentar, crec que és absolutament imprescindible que els grups coneguin que la possibilitat d'acord que s'ha encetat en aquests moments passa per l'aprovació d'aquesta Comissió d'Investigació.

Demano reflexió per tal que tots els grups considerin la possibilitat d'una sortida negociada i pacífica, amb sacrifici de tots —de l'Administració i dels parcers—, i això es dona per primera vegada. Per tant, aquesta Proposició de Constitució d'una Comissió d'Investigació va molt més enllà de la Proposició inicial. En aquest moment, és un esglaó imprescindible per trobar una sortida avui.

Amb aquesta convicció, que tots els grups ho faran, els agraeixo l'atenció que m'han prestat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aleu. Hi ha torn en contra? (Pausa.) Doncs, passarem a les intervencions dels grups perquè fixin la seva posició. El Grup Mixt no vol fixar posició; el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya? (Pausa.) El senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, tradicionalment, Esquerra Republicana de Catalunya ha manifestat el seu interès i la seva posició favorable en el tema dels parcers de Montagut, un tema que ha tingut, en els darrers anys, una forta incidència a Lleida i també a la totalitat del país. Que no és possible, en aquests moments, una solució judicial *manu militari*, estrictament judicial del problema, els fets ho han demostrat, i fins i tot recentment el president de l'Audiència de Lleida reconeixia aquesta realitat.

Per això, hem de dir —tal com ho ha fet el meu Il·lustre col·lega que m'ha precedit en l'ús de la paraula— també que ens felicitem per la represa de converses entre la Conselleria i els colons, i desitgem ferventment que les dues parts puguin arribar a un acord, acord per al qual el nostre Grup ofereix també tota aquella col·laboració, tot aquell suport que se'ns pugui i que se'ns vulgui demanar.

Ara, però, el tema és un altre. El tema és tot un altre, però és un tema que es troba a l'arrel, es troba a la base d'aquest problema actual de Montagut.

Esquerra Republicana demana la constitució d'aquesta comissió, d'aquesta comissió investigadora, i som conscients de les dificultats amb què es pot trobar, però no som menys conscients de la conveniència de la seva creació. Hi ha motius, hi ha motius seriosos que permeten de creure que es produïren irregularitats en els processos d'expropiació per part de l'IRY-

DA. Sabem que en alguns casos no som a temps de reclamar responsabilitats penals —si és que hi fossin—, però sí que es pot parlar, sí que s'ha de parlar de responsabilitats polítiques, i, sobretot, es pot observar la situació actual de Montagut a la llum de noves consideracions.

Que poden sortir a la llum del dia irregularitats o inhibicions no només corresponents al període de la dictadura és evident. Que poden sortir a la llum irregularitats o inhibicions corresponents als successius governs de l'Estat —de la UCD primer i del PSOE, després—, ja ho sabem, i hem de dir que al nostre Grup això no ens causa cap mena de preocupació.

El que sí que ens costa d'entendre és la reticència, la possible, la previsible reticència del Govern, del Govern de la Generalitat, a obrir novament aquests expedients, obertura que no obeeix a cap caprici, obertura que es relaciona directament amb la possibilitat de conèixer millor i amb profunditat els inicis del procés, les possibles injustícies comeses i les responsabilitats corresponents.

Això, aquesta reobertura, no afecta directament la Generalitat —per raons purament cronològiques i de ritme de traspasos—, però, al mateix temps, la Generalitat no pot, de cap manera, inhibir-se de les arrels del problema, de la mateixa manera que tampoc no sabríem veure cap raó d'oportunitat política que expliqui aquestes possibles, aquestes previsible reticències del Govern de la Generalitat i del Grup de la majoria a obrir aquesta Comissió.

Només se'ns podria acudir de pensar en un cert corporativisme, de pensar en un cert encavallament d'estructures administratives entre la Generalitat i organismes anteriors, la qual cosa explicaria, podria explicar, aquesta negativa a obrir novament el calaix de les actuacions que posem en qüestió. Tanmateix, no voldríem creure que fos això —ho apuntem únicament com a hipòtesi—, no volem creure que fos això perquè ens semblaria preocupant.

Per tot això, senyors diputats, senyores diputades, el Grup d'Esquerra Republicana anuncia el seu vot favorable, el demana a la resta dels grups de la Cambra, al mateix temps que insta la totalitat dels grups a donar el seu suport i a oferir la seva col·laboració en el procés de negociació que pugui dur a una solució convenient, a una solució justa de l'afer de Montagut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, senyores i senyors diputats, tal com s'assenyala a l'Exposició de Motius de la Proposta que ara ens ocupa, la posada en marxa del canal d'Aragó i Catalunya significà que es declarassin zones regables d'interès nacional diverses terres del Segrià, moltes de les quals eren explotades en règim de parceria.

De les diverses expropiacions que s'han dut a terme en aquestes terres, potser la més conflictiva i, sens dubte, la que més repercussió ha tingut en els mitjans de comunicació ha estat la dels parcers de Montagut. El problema d'aquests parcers, que avui ens ocupa, deriva d'una situació d'antecedents molt antics, perquè la primera expropiació d'aquelles terres data del 1967 i sobre ella recau una gran complexitat jurídica, atès que sobre les esmentades heretats han tingut lloc diverses expropiacions —agrupacions de terrenys, permutes de par-

celles i reorganitzacions de propietats—, i, a més, en aquestes operacions han intervingut diversos i nombrosos organismes públics, des del ja extingit Institut Nacional de Colonització, el Ministeri d'Agricultura, l'Institut Nacional de Reforma i Desenvolupament Agrari —IRYDA—, fins, més recentment, la Generalitat.

Sobre aquest problema, en el qual, sens dubte, conflueixen no solament elements jurídics o legals, sinó també, fonamentalment, interessos econòmics, els tribunals de justícia ja s'han pronunciat. El Jutjat de Primera Instància de Lleida dictà sentència respecte a això el març de 1980 i l'Audiència Territorial de Barcelona ho va fer el 1982, i és precisament perquè els tribunals ja s'han pronunciat respecte a això —com era la seva competència i obligació—, pel que el Grup Popular no és partidari de la creació de la comissió que es proposa, ja que el nostre Grup és ferm defensor del respecte i la independència dels diferents poders públics entre si, i les referides expropiacions i les seves conseqüències posteriors pertanyen, en primera instància, a l'Administració, i la missió de garantir que aquestes actuacions s'ajustin a dret correspon als tribunals de justícia, tot això, sens perjudici de l'alta missió de control que sobre el comportament i actuació del Govern té aquest Parlament.

No obstant, això no vol dir que el nostre Grup es desentengui del problema dels parcers de Montagut, sinó molt al contrari : volem aprofitar aquesta ocasió per instar el Consell Executiu a dur a terme totes aquelles actuacions i aprofitar tots aquells mitjans —inclosos els financers— que contribueixin a solucionar aquesta situació i a satisfer els legítims interessos dels parcers.

Els darrers dies hem llegit que els parcers estarien disposats a abandonar de bon grat les terres que avui ocupen si la Generalitat els concedeix un determinat crèdit per poder adquirir noves terres. El nostre Grup creu que aquest camí que inicien els colons amb aquesta oferta no pot ser desatès ni de bon tros per l'Administració catalana. Amb aquesta actuació dels parcers, veiem per primera vegada la possibilitat de desbloqueig d'una situació que perjudicava els interessos econòmics, no tan sols dels mateixos parcers, sinó també de l'actual propietari de les terres.

Per tot això, el nostre Grup votarà en contra en la votació de la proposta de constitució d'aquesta Comissió.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo intentaré evitar ser repetitiu, perquè crec que els companys que m'han precedit —els companys Aleu i Pueyo— han explicat prou clarament quin és l'origen del problema. Només intentaria remarcar l'oportunitat que en aquests moments estem discutint aquesta comissió d'investigació, perquè en aquests moments hi ha una reobertura de negociacions entre els colons de Montagut i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I aquesta reobertura de negociacions implica —vulguem o no— un reconeixement per part del Departament que el tema no està resolt i que el tema no es pot resoldre únicament i exclusivament per la via judicial. Quan aquesta via judicial ha estat impotent durant bastant anys per donar el conflicte per acabat, vol dir que la via judicial no és —i valgui la

paradoxa— la més justa, sempre.

Per tant, nosaltres pensem que aquesta comissió d'investigació que estem demanant els Grups Socialista, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya podria permetre resoldre alguns d'aquests nombrosos dubtes que existeixen en tot el procés pel qual es van produir aquestes expropiacions a les zones regables de Lleida. Per una part, permetria clarificar quina va ser l'actuació de l'Institut Nacional de Colonització i, posteriorment, de l'IRYDA; permetria conèixer clarament com i per què es va fer la ubicació d'aquests *mogotes* o enclavaments que diem, que eren llocs de secà dins d'una terra de regadiu —o almenys així ho deien—, que van ser posteriorment l'excusa per a la posterior permuta que va emprendre l'empresa aquesta, recentment creada, d'Agrolleida; permetria veure quines implicacions té el capítol catedralici en aquesta empresa que es va crear, justament, en el moment en què es produïen aquestes expropiacions i en la qual tenia una part important el Banc Industrial de Catalunya; permetria veure quina és la relació de justícia entre aquella permuta d'aquelles 922 hectàrees del Coscollar, i altres de secà, per les 765, teòriques, de primera qualitat i de regadiu. I dic «teòriques» perquè, a la pràctica, sembla que hi ha moltes més hectàrees d'aquestes que, en principi, van ser permutades. Podríem discutir i podríem veure, en aquesta comissió, quins van ser els grans beneficiats i quins van ser els perjudicats d'un procés, i és cert —i suposo que els representants de la majoria de Convergència i Unió ens ho diran— que es van atorgar als colons de Montagut algunes alternatives i alguns beneficis perquè poguessin accedir a altres llocs de terreny per poder cultivar, alternatives que van acceptar, però que no eren amb caràcter exclusiu per a ells, i, en aquestes terres, hi van poder accedir no sols els colons de Montagut, sinó gent que no tenia res a veure amb ells, i que, de tota manera, tampoc això exclou aquest dret a l'accés a la terra que ha de tenir qualsevol parcer que, així com ells, des de generacions, estaven portant, estaven cultivant aquelles terres, segons diuen, des de feia almenys tres-cents anys.

Bé, pensem que aquesta comissió seria, per tant, important que es pogués crear, per tal que tot això fos una justificació per a possibles actuacions específiques de la Conselleria d'Agricultura en aquest cas. Quins són els arguments pels quals es pot negar la creació de la comissió? Potser és que volem encobrir l'IRYDA, de la manera com va actuar en aquells temps? Volem encobrir els funcionaris de l'IRYDA que van fer totes aquelles negociacions i actuacions? Volem encobrir els jutges que van aplicar uns criteris que dubtem molt que fossin justos? Volem encobrir Agrolleida i una de les empreses, com és el Banc Industrial de Catalunya, que hi tenia una participació important? El que pensem és que, de tota manera, la comissió no pot ni crear inseguretat jurídica ni buscar responsabilitats de caràcter penal en tot aquell procés; simplement, la comissió, el que faria, seria justificar aquestes actuacions específiques del Departament per al problema dels colons de Montagut, que s'estan buscant per les dues bandes. I Iniciativa per Catalunya —igual com han fet els seus companys d'Esquerra Republicana i els del Partit Socialista— ens oferim, evidentment, a buscar aquesta solució, la millor solució possible per a aquest problema i que, evidentment, hi pensem arribar —desitgem arribar-hi— per la via del diàleg i del consens, i no per la via judicial. I vull remarcar que és evident que aquesta podria ser l'última

oportunitat d'arribar-hi per la via pacífica i, per tant, demanem la votació favorable a aquesta comissió d'investigació.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, en primer lloc crec oportú fer una miqueta d'història del procés aquest de Montagut. En el segle XVI Montagut era propietat del capítol catedralici de Lleida i la conreaven tres-cents parcers amb contractes de parceria que es renovaven sistemàticament cada tres anys. És evident que, tots aquests parcers, el que volien era ser propietaris d'aquelles terres que conreaven; esperances en van tenir el 1835, quan la desamortització de Mendizábal; esperances durant la Primera República; esperances durant la Segona República; frustració i decepció quan es declara zona d'interès nacional el canal d'Aragó i Catalunya i es colonitzen els pobles de Sucs, Suquets, Gimennells i Pla de la Font i s'exclou Montagut, però, finalment, potser amb millor disposició del capítol catedralici de Lleida, propietari de les terres —sense cap dubte potser per les resolucions del Vaticà II—, el 6 de novembre de 1967 s'inicia el procés d'expropiació de les terres amb accés per colonitzar-les. Fins aquí, una etapa del procés de Montagut; a partir d'ara —i després de la colonització—, tots aquests parcers tindran una finca a l'entorn de 17 hectàrees en propietat, per la qual pagaran dos milions de pessetes a vint anys, al 3% d'interès.

La finca de Montagut, dominada pel canal d'Aragó i Catalunya, i que s'expropia, que es declara d'interès nacional, són 3.880 hectàrees. D'aquestes 3.880 hectàrees, sols s'expropien aquelles hectàrees que són susceptibles de transformar-se de secà en reg, i es deixen lliures aquelles hectàrees que no es poden transformar en reg i aquelles bosses que, en aquells moments, hi havia de regadiu. En definitiva, queda per al capítol catedralici de Lleida el Coscollar, 550 hectàrees, el sector sisè —29—, el sector setè —350—, i el sector vuitè —757—; en total, 1.678 hectàrees que queden lliures. Totes aquestes terres són les que després compra Agrolleida, després de l'expropiació. I s'expropien : al sector sisè, 166; al sector setè, 1.261; al sector vuitè, 765. És a dir, un total de 2.192 hectàrees.

Segons l'Institut Nacional de Colonització, després de l'expropiació, en la zona a colonitzar hi havia una quantitat d'enclavaments —principalment turons, el que l'Il·lustre Diputat en deia *mogotes*—, que, en principi, havien quedat com a no regables, que dificultaven la «carrilització» per a la posada en reg d'aquesta zona. I es decideix, a petició d'Agrolleida, de fer una permuta —permuta i motiu de tots els conflictes. Amb la permuta, totes les terres del Coscollar, dels sectors sisè i setè d'Agrolleida passen a l'Institut Nacional de Colonització, i les terres de l'Institut Nacional de Colonització del sector vuitè passen a Agrolleida. Entre aquestes terres són les que porten aquests vint-i-nou colons, ara objecte de tot aquest conflicte. Amb la permuta queda, doncs, la totalitat del sector vuitè —allí on són aquests vint-i-nou colons, quan eren quaranta-quatre parcers—, 1.523 hectàrees són per a Agrolleida, en la permuta. I tots els sectors sisè, setè, més el Coscollar, amb un total de 2.357 hectàrees, són per a l'Institut Nacional de Colonització, més 14 milions de pessetes, l'import d'un sífo gràcies al qual ara sí que es podrà regar al Coscollar, que abans no quedava dominat pel canal d'Aragó i Catalunya, i que paga

Agrolleida. Avui, i des del 1977, quan es varen assabentar de la permuta, els vint-i-nou colons estan en total desacord amb aquesta, que els obliga a abandonar les terres que portaven en parceria des de feia tants anys, tot i que conreen des del 1978 —és a dir, des de fa onze anys— les que els van assignar en propietat amb la colonització i transformació en reg del Coscollar. Ells diuen que tenen dret a les terres que conreen en parceria del sector vuitè, dret que els donen tres-cents anys en parceria; ells diuen, també, que en cap moment se'ls va comunicar la permuta realitzada l'any 70, i que se'n van assabentar l'any 1977; ells diuen, també, que si van acceptar les adjudicacions dels lots de l'Institut Nacional de Colonització i els conreen ha estat en igualtat de condicions amb la resta de colons o familiars de colons de Montagut, i sense que en cap cas hagués estat una condició prèvia l'abandó de les seves terres, que, per altra banda, no haurien acceptat mai —*Segre*, 19 de febrer de 1987.

L'evolució cronològica de les igualitzacions de Montagut : 6 de novembre de 1967, inici del procés d'expropiació; 16 d'agost de 1968, Agrolleida compra al capítol catedralici les terres no expropiades; 9 d'abril de 1969, Agrolleida proposa la permuta; 2 de juliol de 1970, el Ministeri d'Agricultura aprova la permuta i resol que els parcers del sector vuitè continuïn de parcers fins que es finalitzi la transformació en reg del Coscollar i se'ls lliurin els lots corresponents; juliol del 1976, inici del Govern d'Adolfo Suárez; 1978, l'Institut Nacional de Colonització, ja denominat IRYDA, lliura les terres transformades en regadiu als parcers afectats per la permuta, i prenen possessió d'aquesta terra quaranta-quatre colons que avui continuen conreant-les, però vint-i-nou no abandonen després les que portaven de parceria, que és, en fi, el tema que avui tenim aquí, en aquest Ple del Parlament; octubre del 1977, Agrolleida reclama als parcers del sector vuitè la possessió de les seves terres; juny de 1979 - març de 1980, es dicten les sentències del Jutge de Primera Instància de Lleida que declaren el desnonament reclamat per Agrolleida; 1980-1981, els parcers que no abandonen les terres del sector vuitè —dels quaranta-quatre que hi havia, vint-i-nou—, interposen recurs d'apel·lació davant l'Audiència Territorial de Barcelona contra les sentències dictades pel Jutge de Primera Instància de Lleida, favorables a Agrolleida; febrer del 1981, inici del Govern de Leopoldo Calvo Sotelo, ple suport de tots els governs d'Unió de Centre Democràtic al procés de Montagut; juliol del 1981 - setembre del 1982, es dicten les sentències de l'Audiència Territorial de Barcelona, que confirmen les sentències apel·lades; 1982, comença un nou Govern, en aquest cas de caràcter socialista, que continua, en el tema de Montagut, exactament igual que els Governos d'Unió de Centre Democràtic. 1983, el Jutjat archiva la querella presentada pels vint-i-nou colons contra els responsables de l'IRYDA i d'Agrolleida, Societat Anònima —cal cridar aquí l'atenció, doncs, sobre aquests fets importants : les sentències reiterades, desfavorables a les tesis dels conreadors de Montagut—; 18 de febrer de 1987, declaracions del President de l'IRYDA, senyor Botella, al diari *Segre*, de Lleida, i diu : «El Presidente del Instituto para la Reforma y Desarrollo Agrario indicó que la Administración no puede hacer nada si no hay una voluntad de acuerdo por ambas partes; Botella calificó de "botes de humo" los intentos de culpabilizar y comprometer a las Administraciones»; ple suport del Govern socialista al procés de colonització de Montagut.

Recapitem. Primer, tot el procés de colonització de Montagut ha estat fet, des dels seus inicis fins al seu final, pel Ministeri d'Agricultura. El procés de colonització de Montagut compta i acaba amb el total suport i consentiment dels Governos democràtics Suárez, Leopoldo Calvo Sotelo i Felipe González, i amb les sentències judicials que he esmentat, que tanquen totes les possibilitats d'apel·lació. No serà fins molt després —el 25 d'abril de 1986— que es traspasa la tutela i seguiment de les zones de colonització del Ministeri d'Agricultura a la Conselleria d'Agricultura. Avui, qualsevol hipotètica irregularitat ha prescrit fa molts anys, motiu pel qual no tindria cap efectivitat la comissió que es proposa. D'altra banda, constituir una comissió de diputats del Parlament de Catalunya per investigar un procés de colonització dut a terme pels Governos democràtics del senyor Suárez, el senyor Calvo Sotelo i el senyor Felipe González, amb el total assentiment de les Corts i el Senat, nosaltres ho creiem totalment improcedent.

Senyores i senyors diputats, vostès, el PSC, van tenir prou temps, en fi, per donar solució al tema dels colons de Montagut si ho haguessin cregut oportú. Nosaltres, finalment, el que hem de dir és que res de rentar-nos les mans sobre aquest tema; nosaltres el que sí que diem és de donar suport a la Conselleria d'Agricultura en la línia aquesta que tots aquells colons que les terres que avui tenen en propietat amb valor real siguin inferior a les que portaven al sector vuitè, doncs, aleshores que tinguin les compensacions adequades perquè aquestes persones mai es puguin sentir perjudicades pel procés de colonització de Montagut.

Honorable President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Graells. Acabat el debat, se sotmet a votació la Proposta de Constitució d'aquesta Comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de Constitució de la Comissió d'Investigació sobre el Procés d'Expropiacions i Transformacions a les Zones Regables d'Interès Nacional de les Terres de Lleida ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 65 vots en contra i 3 abstencions.

Poden explicar el vot. Hi ha un grup que no s'ha posicionat i tindria dret ara a exposar... (*Pausa*.) Moltes gràcies.

El dissetè punt de l'ordre del dia és el següent : Moció subsegüent a la interpellació al Molt Honorable senyor President de la Generalitat sobre la Política General en el Debat Interpartidista i l'Ús dels Mitjans de Comunicació, presentada pel Diputat senyor Joan Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ribó per presentar la Moció.

**Moció subsegüent a la interpellació
al M. H. Sr. President de la Generalitat
sobre la Política General en el Debat
Interpartidista i l'Ús dels Mitjans
de Comunicació**

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació dels debats

que tinguérem sobre l'ús partidista dels mitjans de comunicació i l'ètica en el debat polític amb el President de la Generalitat conté tres punts, el primer del qual reclama la pluralitat a TV3, el segon reprova el menysteniment del President de la Generalitat respecte al Parlament i el tercer planteja impulsar el President de la Generalitat perquè respecti aquest Parlament.

Avanço, abans d'entrar en matèria, que el nostre Grup retira el tercer punt d'aquesta Moció, i explicarem el perquè. Nosaltres no sabem si existeix o no un pacte de submissió, com diu avui un comentarista als diaris, entre el PSC i Convergència i Unió; el que sí que sabem és que es va donar una curiosa coincidència en la sessió anterior per evitar que es presentés qualsevol moció subsegüent a aquelles interpellacions. Tant des del Govern com des dels bancs del principal grup de l'oposició, se'ns va plantejar a Iniciativa per Catalunya que no presentéssim moció subsegüent a aquell debat, i la primera pregunta que caldria fer-nos a l'hora de fixar criteri per anar a votar aquesta Moció és per què des del Govern i des d'aquests moments el seu principal coincident se'ns demana que no fem moció subsegüent a la interpellació.

Senyores diputades, senyors diputats, a TV3, en les declaracions del President de la Generalitat no hi va haver només que insults, no fou el tema més important d'aquelles declaracions; en aquelles declaracions, durant una hora i minuts, es va parlar de política socio-econòmica a l'entorn del 14 de desembre. Pregunta: ¿és que en aquesta Cambra el President de la Generalitat ha parlat de la política socio-econòmica a l'entorn del 14 de desembre? Es va parlar de racisme. Pregunta, i li preguntaria al senyor Vidal-Quadras: ¿és que el President de la Generalitat ha vingut a aquest Parlament a debatre amb nosaltres sobre el tema del racisme i a fer jugades curtes, com deia ahir el senyor Antoni Subirà, o més aviat llargues, de plantejar-les a l'hemicicle i no pas a la televisió? I es va parlar de l'evolució de les negociacions amb el Govern central sobre l'Estatut. I jo pregunto a tots els diputats i diputades: ¿és que saben vostès com va anar l'entrevista del President de la Generalitat amb el President del Govern espanyol, com a informació a la Cambra parlamentària per al seguiment del govern i del seu impuls?

Jo he llegit en els mitjans de comunicació que hi ha algun grup que diu que aquest afer no els va perquè és un tema entre socialistes i convergents. Hi ha hagut grups de l'oposició que han arribat a dir que aquest tema no els va perquè és un tema que afecta socialistes i convergents. Creiem que la temàtica de la política socio-econòmica, la temàtica del racisme, la temàtica de l'evolució de l'Estatut afecten tots els grups parlamentaris. I, si només afectés socialistes i convergents, com és possible que tots els grups parlamentaris —uns via interpellació, altres via preguntes— plantegessin propostes parlamentàries després d'aquell debat?

Avui no puc resistir la temptació de citar per boca d'altres arguments respecte al que a nosaltres ens du a intentar reprovar el President de la Generalitat sobre el seu manstenyiment d'aquest Parlament. No ho diu només Iniciativa per Catalunya. El llistat de menysteniments que el President de la Generalitat ha tingut respecte a aquest Parlament i com l'han qualificat altres grups parlamentaris, seria llarguíssim, i a mi em duria a consumir a bastament el temps que tenim reservat per a aquesta Moció. Les estadístiques de la presència del President de la Generalitat en aquest Parlament són flagrants. De la seva absència

en els debats importants, del seu no-posicionament sobre temes que afecten profundament l'autonomia a Catalunya, és llarguíssima. L'ús que el President de la Generalitat fa d'aquest Parlament és prou conegut per aquests diputats i diputades, i vaig a qualificar-lo per boca d'altres grups parlamentaris, perquè el nostre Grup prou que l'ha qualificat i prou ho fa amb la presentació de la Moció.

Quan arran d'una festa de Convergència Democràtica es van plantejar tres interpellacions en la mateixa línia de la que plantejarem avui, el senyor Raimon Obiols, en nom del Grup Socialista, no solament va esperar durant uns instants que s'incorporés a la Cambra el President de la Generalitat, com una prova gràfica del menysteniment que es tenia sobre aquelles interpellacions, sinó que en el decurs del debat va arribar a dir que s'havia produït un fet gravíssim, amb el qual volia expressar la seva absoluta disconformitat i que esperava que aquell menysteniment no fos el capteniment del Consell Executiu, sí que ho era del President de la Generalitat. El senyor Torres, en nom d'Esquerra Republicana, va dir que lamentava haver de fer un conjunt d'allegacions davant l'absència física de la persona que tots hauríem desitjat que fos en el debat.

En el debat de política general del 88 —no fa pas tants mesos—, el senyor Fernández i Teixidó deia: «El Parlament no ha de ser tan sols per als dies de festa, i vostès, senyores i senyors de la majoria, han d'impulsar l'activitat parlamentària; si no, estan menyspreant el Parlament». El senyor Hortalà, en aquell debat —ho repeteixo, octubre del 88—, deia: «Vostès estan fent menysteniment del Parlament de Catalunya». El Sr. Vidal-Quadras..., perdó, el senyor Fernández Díaz, en aquell mateix debat, ens deia que, d'una banda, el Parlament s'estava autolimitant i després ens deia que el Parlament no pot tenir informacions només que a través de la premsa. Per últim, el senyor Obiols, en aquell debat, va dir que feia falta un viratge substancial perquè el Parlament jugui el paper eminentment representatiu que li pertoca.

En el debat sobre els Pressupostos de la Generalitat —desembre del 88, i perdoni que vagi acumulant allò que es diu «proves», per veure si els grups de l'oposició han dit reiteradament que hi ha un menysteniment per part del President de la Generalitat respecte a aquest Parlament—, el senyor Fernández i Teixidó ens deia que el senyor President de la Generalitat havia estat absent —segurament perquè tenia moltes ocupacions a les quals està obligat a assistir—, que havia estat absent durant tot el debat dels Pressupostos. Ara bé, que per als diputats d'aquesta Cambra havia quedat molt enlaire la possibilitat que ells poguessin controlar la gestió del Govern: «No sabem prou bé què fem en aquesta Cambra; no tenim instruments, com a oposició, per participar-hi. No tinguin vostès una visió patrimonial del Parlament», deia, «és legítim que el poble de Catalunya tingui la sensació que la tasca de l'oposició no té cap valor. La tasca que portem a terme no té ressò.» El senyor Hortalà deia: «Les discussions que fem aquí sembla que no tinguin interès, que arriben d'una manera mínima a tots els ciutadans. Només cal veure les hores i hores que ens hem passat aquí sense cap referència. El que passa aquí és irrellevant a l'hora d'afrontar els problemes de la població.» El senyor Vidal-Quadras ens deia que la presència en aquesta Cambra del President de la Generalitat no és gaire freqüent, i que aquí estem fent un ritual molt trist.

I, arran del debat sobre les interpellacions, per últim, en aquest seguiment de declaracions, arran d'aquest fet, el senyor Fernández Díaz va dir que preguntaria al President Pujol per què els parlamentaris no podien recaptar informació al Govern, el senyor Hortalà va dir que era molt greu que es contestés a un diputat a través de la televisió i el senyor Fernández Díaz va dir que estava «fins al gorro» d'aquestes situacions —són paraules textuais, si més no recollides, en aquest cas, en els mitjans de comunicació.

El Grup Socialista va arribar a publicar una pàgina sencera en els mitjans de comunicació, en la qual es diu —amb recursos propis—, en la qual es diu, respecte a aquest tema : «Ponen de manifiesto un absoluto menosprecio de los diputados de la oposición, que en toda democracia tienen como obligación la labor de controlar a su gobierno; coacción antidemocrática»... «El papel del Parlament de Catalunya» (*remor de veus*)... És un apartat, senyor Sobrequès, diu : «El papel del Parlament de Catalunya» (*remor de veus*).

El Sr. PRESIDENT : No dialogui, senyor Sobrequès.

El Sr. RIBÓ : Perdoni, senyor Sobrequès, jo tinc un retall que està escrit en castellà; ara l'hi traduiré al català. «El paper del Parlament de Catalunya»... Diu : «La concepció que del Parlament de Catalunya té el senyor Pujol queda reflectida en aquestes afirmacions : negar el dret i l'obligació que tenen els diputats a traslladar les qüestions més punyents del país al Parlament és negar l'existència del Parlament; menysprear-lo davant altres administracions o assimilar-lo a la demagògia del carrer mostra una actitud molt greu».

Perdonin l'exercici d'haver llegit totes aquestes declaracions, perquè em sembla que, com diu el senyor Fernández i Teixidó, podríem generalitzar : l'oposició, per aquestes paraules, sembla que està fins al «monyo», diria jo, senyor Fernández i Teixidó, d'aquest menyspreu que es té habitualment del Parlament. Ara bé, nosaltres diríem que això no afecta només el President de la Generalitat. El problema que el Parlament de Catalunya avui no tingui presència al carrer, el problema que avui en el Parlament de Catalunya no es tractin els problemes reals de la població, el problema que el Parlament de Catalunya s'estigui devaluant és un tema que afecta tots els diputats i diputades d'aquesta Cambra.

Afecta, en primer lloc, els diputats de Convergència i Unió, que —el senyor Escudé abans amb el cap em deia que sí— no ens consta que com a tals diputats i diputats membres d'aquesta Cambra tinguin la informació que haurien de tenir, com tots els altres, sobre aquelles qüestions que el President de la Generalitat situa fora d'aquesta Cambra.

La pregunta a fer-nos és què hi fem aquí i de què servim. El senyor Pujol va a la Moncloa i s'entrevista amb el President del Govern central, després de mesos d'haver demanat aquesta entrevista. Després, segons els mitjans de comunicació, informa d'aquesta entrevista al *Consejo* de Madrid —o com li vulguin dir, no sé com en diuen, aquells polítics de Convergència Democràtica que formen la cúpula per prendre les grans decisions—; absolutament legítim, però, després, no informa aquesta Cambra.

Els grups parlamentaris d'aquesta Cambra han rebut una demanda d'Iniciativa per Catalunya que avui es situés un punt de l'ordre del dia on s'informés sobre aquella entrevista, pràctica absolutament habitual a tots els parlaments del món quan hi

ha un fet d'aquell abast, qualificat pel mateix President de la Generalitat com a fet molt important. La Comissió primera d'aquest Parlament, segons norma reglamentària, cada ics mesos ha de rebre informació sobre els traspassos i les negociacions; fa anys que en aquesta Cambra no es rep aquesta informació. Diguin-ho com vulguin, facin tots els jocs de mans que vulguin : aquesta Cambra continua dormint un somni molt respectable, però molt allunyada dels fets reals, com ho demostra el President de la Generalitat —que en això és prou pragmàtic i coherent— en no assistir a les nostres sessions, atès que estem prou allunyats de la realitat de Catalunya.

I ara voldria acabar amb una reflexió adreçada especialment al Grup Popular, al Grup Mixt, al Grup d'Esquerra Republicana i al Grup d'Iniciativa per Catalunya. Nosaltres podem votar d'una manera diferent sobre aquests punts d'aquesta moció i, segurament, ho farem. Però pensin que avui el que quedarà després d'aquest debat i d'aquesta votació no és la dispersió de vot dels grups pretesament d'oposició. L'única lectura que es pot fer a partir d'avui és que entrem en una nova etapa, una nova etapa d'acord, de no-oposició, de no-alternativa entre el Grup majoritari de l'oposició i el Grup que està al Govern; en una nova etapa que, millor que jo, la qualifica un diari —que només es publica en castellà— a Barcelona, quan diu, comentant l'entrevista entre el President Pujol i el President del Govern Central : «Un encuentro entre dos políticos que ha arrojado escasos resultados concretos» —«escasos resultados concretos»—, «pero que, con posiciones prácticas, bastante coincidentes en política exterior, en la economía, en la lucha contra el terrorismo y en las cuestiones de defensa, se evidencia que no existen entre ellos contenciosos dramáticos generados por la dialéctica partidaria, la representación de distintos grupos sociales o diferentes movilizaciones de la política autonómica. La reunión del miércoles fue no tanto una aproximación como una liturgia que allana el terreno para posibles acercamientos futuros.»

Crec que aquest és el fet més transcendental que podem llegir del debat de les interpellacions del dia passat i, segurament, de les votacions d'avui.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ribó. Han presentat esmenes el Grup parlamentari Mixt; intervé per a la seva defensa l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, poques ocasions tindrem millor que aquesta els diputats del Centre Democràtic i Social per criticar l'ús i abús que de TV3 fa l'actual Govern de la Generalitat al servei dels seus interessos polítics. I, malgrat això, no pensem fer-ho avui, i no pensem fer-ho perquè avui la qüestió és una altra. La qüestió de fons és, ara per ara, la forma de fer política a Catalunya. Jo crec que el periodista que va donar la notícia de l'entrevista de l'Honorable Conseller Gomis amb els pares de Pere Bascompte difícilment podria imaginar que acabava de provocar el major conflicte institucional a la present legislatura del Parlament de Catalunya.

Nosaltres no estem, ni molt menys, a favor de l'estil emprat pel Partit dels Socialistes de Catalunya a l'hora de formular la rèplica a la resposta a una pregunta parlamentària al Conseller Gomis, ni estem d'acord amb part del contingut de determinada revista de règim interior del mateix partit; ni estem d'acord

amb la utilització de TV3 per part del President de la Generalitat, per donar respostes a qüestions de rivalitat partidista amb al PSC; ni principalment estem d'acord amb la negativa presidencial a la possibilitat que els diputats d'aquesta Cambra puguin formular preguntes sobre determinats temes per delictats que siguin, ni ens agrada ni gens ni mica l'espectacle que varen protagonitzar el Molt Honorable President de la Generalitat i el President del Grup parlamentari del principal partit de l'oposició, com a conseqüència del debat de la interpellació substanciada per aquest, relativa als fets esmentats.

Sí que ens satisfà, per contra, el fet que el Partit Socialista no hagi presentat cap moció després de la dita interpellació, si això s'ha d'entendre com a manifestació del cessament d'hostilitats parlamentàries entre ambdues forces polítiques, com també ens hauria satisfet que el Grup d'Iniciativa per Catalunya hagués renunciat al seu dret de presentar la seva Moció, encara que —també ho hem de dir— no ens acabem de creure ni la veracitat, ni la durabilitat d'aquesta treva, sobretot si veiem, com pocs dies després, es tornen a formular per part del PSC a la Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió tot un seguit de preguntes incidint en el mateix tema i veiem com dissabte passat tot un programa monogràfic a TV2 es dedica, fonamentalment, a aquesta qüestió; sobretot també, si veiem l'alta estima i consideració que de les tasques de l'oposició en aquest Parlament té el Secretari General de la Presidència de la Generalitat, manifestada —com no podia ser d'una altra manera— al llarg d'un altre programa, en aquest cas una entrevista en el programa *Dilluns, dilluns*, a TV3.

I és que, il·lustres diputades, il·lustres diputats, des de ja fa temps hem arribat els centristes d'aquesta Cambra a la trista conclusió que uns i altres necessiten picabarallar-se entre vostès, com a element més significatiu de la seva activitat política. Amb una cosa sí que estem d'acord, i és amb unes manifestacions del President Pujol a un diari, quan deia, sí, que l'opinió pública catalana no està per aguantar noves confrontacions d'aquest tipus entre la classe política.

No ens cansarem de dir que volem una Catalunya capdavantera de l'Estat de les autonomies i, justament per això no estem per una Catalunya capdavantera de l'estat de les picabaralles. Tot això que hem dit fins ara, ¿representa el reflex d'una situació de greu crispació o de greu crisi a la vida política catalana? Ni molt menys. Ens neguem a reconèixer que la situació política catalana travessi situacions de crisi profunda. Sí que és cert que la política catalana és avorrida, que no apareixen clars molt dels objectius del Govern de Convergència i Unió. Hi ha una separació important entre la classe política i l'electoral: vegeu, sinó, l'abstenció del 40% a les darreres eleccions autonòmiques; que al Parlament, moltes vegades, no es tracten els veritables problemes del país; que la majoria absoluta del Govern de Convergència i Unió ofega bona part de les iniciatives de l'oposició, etcètera, etcètera —situació, per cert, en bona part comparable a la que es dona, justament, al Govern i al Congrés dels Diputats a Madrid. Però no ens trobem en cap situació límit i, per això, no podem acceptar la proposta de reprovació de capteniment del President de la Generalitat que es conté al punt 2 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, que hem esmenat: fem una crida a totes les forces polítiques d'aquesta Cambra a la pràctica del diàleg i el consens

com a mètodes més destacats de la seva actuació parlamentària sense defugir... (*remor de veus*) —senyor Ribó, no tingui pena—, sense defugir, just al contrari, el debat polític on substanciar la democràcia.

I ja per acabar, senyor President, manifestar que la nostra esmena número 2 pretenia la supressió del punt 3 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, justament el que ha fet i ha substanciat davant aquesta Cambra l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

Finalment, senyor President, dir-li que demanem votació separada de cadascun dels dos punts de la Moció.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre.

Ara poden intervenir els grups que no hagin presentat esmenes. Per Esquerra Republicana... No intervé. El Grup Popular? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Fernández Díaz.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, amb el seu permís i abans d'entrar en matèria, i sense cap ànim d'interferir en els assumptes interns d'un altre grup, jo vull manifestar a títol personal i del meu Grup la nostra preocupació, i fins i tot la nostra tristesa, pel fet que una part significativa, precisament, del Grup que ha formulat aquesta iniciativa no hagi volgut adherir-se a la declaració institucional que ha fet la Presidència d'aquesta Cambra demanant precisament, en solidaritat amb el Parlament basc, la pau i la renúncia a la lluita armada en aquesta part tan estimada a Espanya com és el País Basc. (*Remor de veus.*) Estimem que amb certes qüestions no es pot jugar, i jo vull expressar, precisament, des del respecte que tenim a la tasca històrica i cívica del PSUC en favor de la construcció de la democràcia i la defensa a la identitat (*remor de veus*), la identitat de Catalunya, la tristesa i la preocupació que tenim per aquesta no-adhesió a la declaració institucional que avui ha formulat —com he dit— la Presidència d'aquesta Cambra.

Dit això, entrem en el fons de la qüestió que ens ocupa. Es demana, en primer lloc, que el Govern de la Generalitat garanteixi el pluralisme i el dret d'accés als grups parlamentaris als mitjans de comunicació institucional de la Generalitat, en una línia de crítica bastant freqüent en aquesta Cambra des de la creació per llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; es passa després a demanar reprovació del President de la Generalitat pel seu menysteniment del paper del Parlament, i, finalment, es sol·licitava —ara ha quedat retirada—, es sol·licitava també, per part del titular de la Generalitat, del President de la Generalitat, que situés aquest Parlament en el lloc que li correspon des d'un punt de vista institucional. Bé, amb la retirada d'aquest punt, jo crec que afavoreix el debat, perquè la seva redacció i, fins i tot, el seu contingut eren bastant discutibles des d'un punt de vista institucional, perquè situava una jerarquia de valors institucionals al Parlament per sota de la Presidència de la Generalitat —com és conegut que les jerarquies totalment la contrarien.

Tenim, senyores i senyors diputats, cert dubte —sense deixar de reconèixer la legitimitat de la iniciativa— de l'oportunitat política d'aquest debat i, sobretot, de la manera de formular-la: una petició dirigida al President de la Generalitat i referida al paper institucional del Parlament sol·licitant un reconeixement explícit del rol institucional del legislatiu català ha de sorgir d'un consens bàsic dels grups que integren, si més

no, l'oposició d'aquesta Cambra i ser vehiculada de manera conjunta per tots aquests grups de l'oposició. Presentar, entenem, aquesta Moció unilateralment, com s'ha presentat per un grup, i després demanar a través dels mitjans de comunicació l'adhesió de la resta de grups, anteriorment a la celebració d'aquest debat, no sembla que sigui una forma, en principi, molt correcta d'actuar parlamentàriament, si el que es busca és l'eficàcia de la iniciativa parlamentària. Es més : normalment en aquests casos es dona un efecte bumerang, aconseguint conseqüències radicalment diferents a les teòricament desitjades i ens temem molt que això pugui succeir avui, cosa de la qual nosaltres no ens alegràiem en absolut.

El pluralisme dels mitjans de comunicació públics és un dels valors que, per llei, ha d'informar la programació informativa, i que impliquen, necessàriament, el dret d'accés, no tan sols de tots els grups parlamentaris, sinó també de tots els grups socials que, precisament, representen i simbolitzen el pluralisme de la nostra societat. És el Govern de la Generalitat l'encarregat de garantir el pluralisme a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i a les entitats que depenen d'aquesta Corporació, singularment TV3, i vetllar perquè l'accés de tots els grups polítics i socials es donin en condicions adequades a aquests mitjans de comunicació? Ja sabem que no. Sabem que això correspon al Director General i al Consell d'Administració de la Corporació Catalana. Per tant, des d'un punt de vista d'estricta literalitat del contingut de la Moció, la sortida formal, per part de l'Executiu i de la majoria parlamentària que li dona suport en aquesta Cambra, és molt fàcil. Però he parlat de sortida formal perquè, en definitiva, tots sabem que el Director General és designat per l'Executiu, i el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té una composició que emana d'aquest Parlament i trasllada al Consell d'Administració la correlació de forces que hi ha en aquest Parlament i, per tant, en darrera instància és evident que el control, si bé formalment no li correspon a l'Executiu, sí que està en condicions de fer-ho.

Resulta evident, per tant, que la majoria parlamentària rebutjarà aquesta petició, però faria, des del nostre punt de vista, mal a aquesta majoria i al Govern al qual dona suport si pensessin que per ser majoria tenen raó, sobre aquest punt. Hi ha instruments de quantificació dels minuts destinats, sobretot a TV3, a donar coneixement públic de les activitats del President i del Consell Executiu i del partit majoritari de la coalició que governa Catalunya, a TV3, i les xifres són irrefutables, són incontestables. Va ser un gran científic, lord Kelvin, el que va afirmar que quan un fenomen es pot mesurar i es pot quantificar, la discussió s'elimina i les opinions subjectives tenen un valor inferior davant la realitat que, numèricament i quantitativament, és objectiva. I això és el que passa en el cas que ens ocupa.

Però crec que no és, en tot cas, aquest, el camí adequat per a aquesta discussió. Hi ha una consciència generalitzada a Catalunya que sobretot TV3 és un instrument molt útil i eficaç de normalització lingüística, però, tanmateix, és un instrument molt útil i eficaç per defensar els interessos polítics partidistes de la coalició que avui governa Catalunya. I és lamentable que la societat catalana s'installi en la resignació d'haver d'acceptar que les televisions públiques, tant l'estatal —Televisió Espanyola— com les autonòmiques, a la pràctica, actuïn neces-

sàriament com a aparells de propaganda política dels governs de les institucions de les quals depenen aquestes televisions.

En un segon punt de la Moció es demana l'aprovació —i aquest és el tema més important i cabdal d'aquesta Moció i del debat que va precedir aquesta Moció— pel capteniment que el President de la Generalitat té en relació, sobretot, amb aquest Parlament. I el senyor Ribó ha fet un recorregut molt important —no exhaustiu, però quasi— de referències personals, que alguns dels diputats que som aquí presents hem fet en el passat en relació amb la conducta política que el President de la Generalitat tenia en relació amb el Parlament, que es resumeixen dient que, bàsicament, tots havíem coincidit que el President de la Generalitat menystenia el paper del Parlament —i jo ho he dit també, personalment, i ho reitero en aquests moments—; ahir mateix, jo vaig formular una pregunta, adreçada al President de la Generalitat, que va contestar el president bis per a aquestes qüestions, el senyor Macià Alavedra, en relació amb si mantenia les seves afirmacions, en virtut de les quals un diputat, quan parlava des d'aquest Ple del Parlament i preguntava o interpellava el Consell Executiu en relació amb unes determinades gestions, estava parlant des de la demagògia del carrer, la qual cosa implícitament suposa, absolutament, menysprear el paper que els diputats tenen encomanat d'acord amb el nostre ordenament jurídic. I és veritat que, també en el debat de política general passat, l'últim, jo vaig acusar el President —políticament, lògicament, s'entén— de la Generalitat d'aquest menyspreu que tenia al Parlament. Recordo que a l'anterior legislatura, quan es va produir un canvi en el Consell Executiu, del qual ens vàrem assabentar a través dels mitjans de comunicació, nosaltres vam formular una queixa perquè les explicacions corresponents no es van donar, en relació amb les motivacions polítiques que informaven aquell canvi d'Executiu, no es van donar davant d'aquesta Cambra, sinó que es van donar a través dels mitjans de comunicació i que, precisament les declaracions formulades pel President de la Generalitat als mitjans de comunicació les havia fetes en els passadissos d'aquest Parlament, les havia fetes precisament en els passadissos d'aquest Parlament.

Per tant, nosaltres estem d'acord en una part significativa de l'esperit que informa el contingut d'aquest punt segon de la Moció que en aquests moments estem discutint. Però hi ha també la raó d'oportunitat política que, com vostè sap perfectament, senyor Ribó... i nosaltres, com he dit abans, entenem que una iniciativa d'aquestes característiques, que, d'alguna manera, representa una moció de censura encoberta, no es pot vehicular, des del nostre punt de vista, d'aquesta manera. Una reprovació del President de la Generalitat no és una moció de censura, però ho sembla bastant, i, en tot cas, pel paral·lisme que té amb aquesta iniciativa i per les conseqüències polítiques que es podrien desprendre d'una reprovació de la conducta, del capteniment del President de la Generalitat per part d'aquesta Cambra, entenc que no es podia, no s'havia de formular unilateralment sense demanar l'adhesió o el consens de la resta de forces polítiques, singularment les de l'oposició, que, teòricament, són les que podrien donar suport a una iniciativa d'aquestes característiques. Tot això, senyor Ribó, no s'ha produït i, per aquesta raó, nosaltres no votarem a favor d'aquesta iniciativa i ens abstindrem en aquest punt segon concret de la Moció que vostè ha defensat avui.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Fernández Díaz. Pel Grup Socialista...

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Per al·lusions, a l'article 65.1, de les opinions que ha fet el senyor Diputat amb referència a la posició del...

El Sr. PRESIDENT : No són al·lusions, però li dono la paraula perquè pugui explicar molt breument la posició de determinats diputats del seu Grup, que he entès que no eren els del PSUC.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Sí, amb molta claredat no han estat els del PSUC, han estat els militants del Partit dels Comunistes de Catalunya. Cinc idees molt curtes i telegràfiques : primer, que aquesta Cambra no ha estat informada de la negociació que s'està fent i de la proposta concreta que s'ha fet, tant el senyor Marià Pere com jo no teníem coneixement concret d'aquesta posició. Segon tema : deixar amb molta claredat que el Partit dels Comunistes de Catalunya està en contra del terrorisme, però, al mateix temps, estem per una via de solució que és la negociació política com l'element central per resoldre aquest tema; al mateix temps, la lluita contra el terrorisme, al mateix temps de la negociació política, ha de basar-se en la defensa dels drets humans, d'una manera clara i contundent. I el quart tema és que, parlant no de qualsevol tema, sinó d'Euskadi, ha de quedar clara la necessitat de la defensa dels drets nacionals, que són imprescindibles per avançar en la direcció de resoldre aquest tema.

Res més —amb molta brevetat, com heu vist—, moltes gràcies, que fins i tot li agraeixo al senyor Diputat que m'ha precedit, perquè, d'aquesta manera, hem tingut la possibilitat de deixar constància de les nostres posicions.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor González. Pel Grup Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Clotas (*remor de veus*).

El Sr. CLOTAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Socialista, per posicionar-nos sobre la proposta de moció que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat, i el President d'aquest Grup, el senyor Ribó —crec que ho ha explicat des d'aquesta tribuna, potser un xic forçat, una mica, fins i tot, crec que una mica crispat—, ha vingut a recriminar-nos, a tots els grups de l'oposició, per què no votàvem aquesta moció més que a l'estricta presentació de la moció, i jo explicaré quina és la nostra posició, però, en tot cas, potser ell mateix s'hauria de preguntar per què cap altre grup de l'oposició vota aquesta moció; no preguntar-nos-ho, sinó preguntar-s'ho.

En tot cas, fa ben pocs dies va tenir lloc un important debat en aquesta Cambra, un greu debat en aquesta Cambra, generat a proposta del Grup Socialista i del seu President, el senyor Raimon Obiols, on, a més, el Grup d'Iniciativa s'hi va afegir —encara que no exactament en els mateixos termes— amb una altra iniciativa, on el senyor Obiols va denunciar amb fermesa, amb contundència, dolgut, amb gravetat —no podia ser d'altra manera, per les circumstàncies que tots vostès coneixen—, la situació creada arran de les declaracions del Molt Honorable President de la Generalitat. I en aquell debat va començar i va acabar de la mateixa manera, exigint un canvi d'actitud, corregir les conductes per part, en primer lloc, del Govern de la Generalitat i, en segon lloc, de tots els grups par-

lamentaris, i, al mateix temps, va oferir una profunda i seriosa reflexió sobre el comportament ètic entre les institucions de govern i entre els grups parlamentaris, és a dir, una reflexió profunda sobre la convivència política i social a Catalunya. Les paraules finals del President del nostre Grup serien suficients per explicar per què no vàrem presentar moció; va dir : «Exigim un canvi d'actitud i no tolerarem ni una vegada més que es produeixin fets com els que acaben de succeir». Aquesta és la veritable moció del Grup Socialista arran d'aquell debat produït al si d'aquesta Cambra. Però és més, el senyor Obiols va oferir, al mateix temps, una reflexió sobre tots els altres punts importants de convivència política i social, democràtica, a Catalunya : sobre el pluralisme en els mitjans de comunicació —malmesos—, sobretot en els mitjans de comunicació públics, sobre el protagonisme que correspon a aquest Parlament, efectivament —i aquesta va ser una afirmació que va fer el senyor Obiols i que el Grup Socialista, lamentablement, ha hagut de fer moltes i repetides vegades—, el protagonisme que com a primera Cambra, primera institució representativa del poble de Catalunya, correspon al Parlament i que massa sovint el Govern en el seu conjunt oblida o ignora. Va oferir un projecte de relacions entre les institucions de govern —les de la Generalitat, el Govern autònom, les locals, el Govern de l'Estat—, un model de relacions, també de convivència política i social, i va oferir la possibilitat i la mà oberta de renovar un clima de cordialitat entre els partits polítics i els grups parlamentaris en aquesta Cambra representats.

D'aquell moment important, greu, transcendental, diria jo, per la situació creada, i que no hi havia gaires possibilitats de donar-hi la volta, extrauré unes paraules del senyor Obiols que crec que caracteritzen perfectament, caracteritzen perfectament la gravetat d'aquell debat i per què vam considerar exhaurit amb les dues intervencions del President del nostre Grup aquest debat. Va dir : «D'aquest debat, podem fer o una passa enrere transcendental a Catalunya, de la qual tots ens penedirem, o podem fer una passa endavant; o bé, d'aquest debat, en podem sortir esperançats —la segona alternativa—, que fets de gravetat excepcional que s'han produït, manifestacions intolerables que s'han efectuat des de la televisió autonòmica de Catalunya, hauran constituït un esdeveniment d'una plana que es gira i que no es torna a repetir com a debat. Jo els haig de dir que desitjo que sigui aquest segon el desllorigador d'aquest debat.» És a dir, el senyor Obiols, el Grup Socialista, apostava fermament perquè aquesta pàgina no s'hagués de tornar a repetir, ni en el si d'aquesta Cambra, ni en el si de la vida política a Catalunya, ni en el si de la convivència social entre tots els ciutadans de Catalunya.

Davant d'això, el Grup Socialista, per responsabilitat, per serietat, va decidir no prosseguir aquest debat, deixar-lo exhaurit —i crec que ja he explicat suficients raons que avalaven aquesta posició.

Immediatament després de la intervenció del President del nostre Grup, el President del Grup d'Iniciativa per Catalunya va dir que ell sí que presentaria una moció —ho va afirmar des d'aquesta tribuna—, que presentaria una moció de reprovació al President de la Generalitat pel seu capteniment amb el Parlament. Fóra fàcil, o hauria estat fàcil, per al Grup Socialista, sumar-se en la votació del segon punt d'aquesta moció, que és el substrat essencial del debat que avui estem tenint aquí, o

algú hauria pogut pensar que fóra fàcil per al Grup Socialista votar a favor d'aquest segon punt de la moció presentada per Iniciativa per Catalunya, perquè, d'aquesta manera, se sumava l'oposició a fer una tasca..., etcètera. Bé, jo vull aclarir, per si algú —confio que no—, per si algú hagués pensat això del Grup Socialista, que va molt enganyat; jo vull intentar desenganyar-lo i, al mateix temps, fer un advertiment: el Grup Socialista ha coincidit, afortunadament, amb moltes iniciatives de molts grups d'aquesta Cambra, de molts, en moltes més ocasions que ningú, naturalment —i és absolutament natural i lògic que així succeeixi—, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i, sens dubte, continuarà coincidint amb molts grups d'aquesta Cambra i, molt probablement, amb els grups situats al ventall esquerre d'aquesta Cambra, com és natural i lògic. Però coincidir, no sumar-se a un cop de reflex, d'efecte, perquè això no seria positiu, i perquè el Grup Socialista pren les seves pròpies decisions sobre posicions coherents, reflexionades, d'acord amb el seu propi projecte polític i estratègic. Per tant, no se suma, no se suma com a acte reflex a cap iniciativa; pot coincidir-hi, i quan hi coincideixi hi donarà suport, sens dubte, però sempre sobre la base de la coincidència, no de la gratuïtat que imposa confiar que si és absolutament —entre cometes— «d'oposició», tindrà el Grup Socialista al seu costat. Si és dins d'un projecte polític d'oposició, i som el grup parlamentari principal de l'oposició —i naturalment ens correspon, com l'hem complerta, la tasca principal d'oposició en aquest Parlament—, ens hi sumarem si hi ha coincidència, per acte reflex no, perquè seria un acte no positiu, tremendament negatiu i d'irresponsabilitat de cara als ciutadans en el seu conjunt i als nostres electors, que ens han votat donant-nos la confiança de les nostres pròpies posicions. Per tant, si algú s'ho preguntava, que es desenganyi, i l'advertiment val per al futur. En cap ocasió, ni en el futur succeirà, el Grup Socialista farà aquest, entre cometes, «seguidisme», que no respon a les seves pròpies posicions polítiques.

Crec que això, senyores i senyors diputats, explica perfectament la nostra abstenció en el punt segon de la Moció que presenta Iniciativa per Catalunya. Òbviament, és clar, no podem votar en contra d'aquest punt, perquè són moltes les discrepàncies en relació amb els temes que han sortit, al llarg de l'anterior debat i al llarg d'aquest debat, amb el Govern de la Generalitat i amb el President de la Generalitat; són molts més encara els temes que ens diferencien del Govern de la Generalitat i del partit que li dona suport, de projecte polític, de projecte social, de prioritats polítiques, etcètera. Però avui això no és ni el lloc ni el moment, estem debatent un altre tema: la Moció que el Grup d'Iniciativa ha volgut presentar-nos. Per tant, és obvi que no podem votar-hi en contra, però, de cap manera, donarem suport a una iniciativa que va sorgir de manera aïllada per part del Grup d'Iniciativa, quan, després del debat que el Grup Socialista va originar arran d'aquella situació, vàrem afirmar d'una manera clara i nítida que no presentaríem moció.

I només em resta dir la nostra posició entorn el punt primer d'aquesta Moció, que, efectivament, el votarem afirmativament: el punt que reclama major pluralisme en els mitjans de televisió públics de la Generalitat de Catalunya. Votarem afirmativament perquè, desconceptualitzant-lo de la Moció en què es troba, no és element cabdal d'aquell debat, encara que les declaracions es van produir en un mitjà de comunicació que

el Grup Socialista, probablement, més d'un centenar de vegades ha denunciat com a mancat de pluralisme democràtic i polític en la seva execució informativa. Però, encara que surt d'aquest mitjà, aquest és un debat que estem portant en el si de la cambra parlamentària de Catalunya des de l'any 83, any de creació d'aquest mitjà públic de televisió que és TV3, i més enllà, en el seu conjunt, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, fins al punt que, després que totes les iniciatives que ha presentat en el si d'aquest hemicle, a la Comissió de Cultura en el seu moment, a la Comissió de Control Parlamentari de Ràdio i Televisió posteriorment i constantment, per intentar quelcom que haig de dir que és lamentable que continuem intentant, i és que es compleixi la llei, després d'això, el Grup Socialista s'ha vist obligat i ofereix la possibilitat que altres grups no la votin, no se sumin, puguem discutir-la: hem presentat una Proposició de Llei de Modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per tal que es compleixi l'esperit d'allò que està escrit en aquesta Llei, és a dir, que es doni pluralitat política i informativa i d'accés de tots els partits polítics en el si d'una televisió i organisme públic com és TV3.

Per totes aquestes raons, senyor President i senyors diputats, el nostre Grup votarà afirmativament el punt primer i, com he anunciat, s'abstindrà en el punt segon, presentat per la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clotas. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, la Moció que ens ocupa tenia tres apartats; tenia tres apartats, ara només en queden dos, perquè el senyor Ribó ens ha sorprès, en començar la seva intervenció, fent una mostra, donant una mostra de pudor parlamentari. La sorpresa ha estat efímera. Ens ha sorprès donant una mostra de pudor parlamentari perquè el punt 3 de la Moció és absolutament..., primer, incomprensible.

La meua primera reacció, de debò, va ser, quan vaig acabar de llegir el punt 3, va ser dir «gallina!», perquè no s'entén, no s'entén, en una primera lectura. Després, aprofundint, i entrant en el tema de les intencions, arribes a la conclusió que potser vol dir una cosa que també és absolutament impresentable en el seu contingut. Jo tenia preparada aquí..., i ho sento, perquè era una cita preciosa d'un autor italià, de l'Umberto Eco, de la seva darrera novella, *Il pendolo di Foucault*, que era una cita preciosa sobre el llenguatge hermètic, però com que el tercer punt ha estat retirat, doncs, no els puc llegir la cita de l'Umberto Eco. (*Forta remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, el diputat que els parla només té una paraula (*rialles*).

Ens queden dos punts més. Em referiré primer al punt primer, no perquè sigui el primer, sinó simplement perquè és el que no incideix en el tema central de la Moció. A mi em sembla que és lògic i natural que els grups de l'oposició s'adhereixin al punt primer de la Moció, em sembla lògic i natural; però, la clau del tema, precisament l'ha donada —i ho dic amb tota cordialitat— el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i, de fet, el senyor Fernández Díaz també havia anat per la línia que jo crec que és la correcta. És a dir, hi ha una llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, una llei que determina els procediments de control, i llavors això es fa

a través del Consell d'Administració, que és una emanació d'aquest Parlament. Llavors, el problema no és un problema de formalisme, és formalment precisament que el Consell Executiu de la Generalitat no es pot adreçar a aquest Consell d'Administració, és precisament això : és una emanació d'aquest Parlament. El problema, o la realitat legal, simplement —si vostès això ho entenen, com un problema, és el seu problema—, és que el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió reflecteix, evidentment, la correlació de forces d'aquest Parlament. I fixin-se si la llei s'ha complert —sempre, per part del Consell d'Administració i per part de la Comissió de Control i per part del Director General—, fixin-se si s'ha complert sempre la llei que ara la solució que es proposa és modificar la llei, argument, evidentment, a favor meu, en el sentit que s'ha complert la legislació en relació amb el control del pluralisme de TV3. (*Remor de veus.*) Nosaltres opinem exactament el que els acabo de dir.

Però, bé, és a dir..., acabat aquest tema —acabat aquest tema—, el tema del punt primer. Però ara entrem en el punt segon. I abans d'entrar en el punt segon, deixin-me entrar en la difusa, profusa argumentació que s'ha donat per defensar aquest punt. S'ha donat..., i aquí és quan el senyor Ribó m'ha defraudat, perquè jo pensava que, efectivament, el pudor parlamentari li impediria de dir les coses que ha dit. Ha fet una intervenció que hauria pogut provocar la petició de paraula per allusions de tots els grups parlamentaris de la Cambra. Ha fet una intervenció en la qual ha confós... Però, mirin, abans d'entrar en aquest punt, deixin-me fer encara una precisió addicional : aquest Parlament —i això és una gran virtut que té i, a més a més, és una de les coses essencials de la vida parlamentària— té, fins i tot en els moments més difícils, ha tingut sempre un elevadíssim nivell de convivència i de diàleg informal —informal— en els passadissos. I vostè ha confós, senyor Ribó, quan li donàvem, en converses privades, comentaris sobre el que nosaltres pensàvem que era escaient, després del debat que es va desenvolupar l'altre dia, vostè, això, ho ha confós com a propostes. Jo no tinc cap informació, vaja!, estic absolutament segur que ningú li ha fet a vostè la proposta formal que no presentés moció. Una altra cosa és que algú li digués, en els passadissos del Parlament —i Déu nos en guard, que es perdés aquesta cordialitat que permet fer aquestes coses—, li ha dit : «Escolti, senyor Ribó» —o «Escolta, Rafael»—, em sembla que les coses estan en un punt que el que convé per treure el profit que s'ha de treure d'aquest debat és que no s'enceti una altra vegada el tema amb una moció» —i dic «encetar» no en el sentit de començar, sinó en el sentit d'irritar. I vostè ha confós, aquestes amicals converses, les ha confoses amb propostes, ho ha volgut desvirtuar des d'aquesta tribuna d'aquesta manera. Vostè ha confós, s'ha confós molt ironitzant sobre les meves expressions de «jugada curta política» d'ahir a la tarda, s'ha confós molt. Si vostè interpreta de la manera que ha dit que interpretava les meves expressions en relació amb la jugada política curta, aleshores li haig de dir, fent servir les paraules —jo també citaré— d'un il·lustre diputat del seu antic Grup parlamentari, que, vostè, el problema que té no és de jugada curta, vostè té un problema de «vol gallinaci» (*remor de veus*).

Molt bé. I no parlem d'estadístiques, perquè quan vostè estava acusant el President de la Generalitat que venia poc a

aquest Parlament, els bancs del seu Grup parlamentari estaven buits. Si vostè té un problema de coherència en el seu Grup parlamentari, ventili-se'l dintre del seu Grup parlamentari, però no ens vingui aquí a la tribuna a fer una sessió de psicoteràpia. Senyor Ribó, jo m'he hagut de queixar formalment a la Junta de Portaveus per la inassistència sistemàtica de diputats del seu Grup parlamentari a les comissions d'aquesta Cambra.

Molt bé, ara entrem en el tema substantiu : l'altre dia aquí, en aquesta Cambra, hi va haver un debat molt important, el President de la Generalitat va expressar amb fermesa i contundència i dolgut uns punts de vista que compartíem tots els diputats del seu Grup parlamentari. Un altre Grup parlamentari va expressar amb fermesa, contundència i dolgut, uns altres greuges. Es va produir un debat que nosaltres tenim l'esperança que sigui positiu, de la manera que ha explicat abans el representant del Grup Socialista, el meu Il·lustre col·lega senyor Higiní Clotas. I jo tinc l'esperança que això sigui positiu, i vostè, senyor Ribó, ha fet com moltes vegades que no ha sintonitzat, vostè no s'ha assabentat de què ha anat això, i vostè avui ve aquí a intentar tornar a irritar un tema. I jo em pregunto : és que vostè només viu políticament quan hi ha confrontació, és que vostè està incapacitat per entendre que la discrepància política es pot conduir pels camins que nosaltres volem que es condueixi —i ens sembla que el Grup Socialista també—? És que quan en aquesta Cambra s'ha d'eleva el to del debat polític, vostè el rebaixa, i llavors ens acusa que el Parlament està degradat. Reflexioni sobre tot això, senyor Ribó.

I vostè ara ens proposa un punt segon de reprovació del President, i tothom li ha dit el que pensa fer. Miri!, això de la reprovació és un invent curiós que es va inventar com a subterfugi de la moció de censura. Presenti una moció de censura. Ah!, però, escolti, la moció de censura haurà d'anar amb candidat alternatiu al davant : presenti una moció de censura amb candidat alternatiu, presenti's vostè i miri d'aconseguir que el votin tots els diputats del seu Grup parlamentari.

(*Remor de veus.*)

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Ribó, jo pensava : ara li haig de donar la paraula i, és clar, el tràmit parlamentari era per pronunciar-se sobre les esmenes presentades; ara, comprenc jo que la intervenció..., hi ha hagut alguna intervenció en què ha estat obertament contradit i, per tant, sense excedir-se del temps, també podrà fer referència a les contradiccions. Té cinc minuts, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. L'esmena segona, del Grup Mixt, nosaltres ja hem anunciat que retiràvem el tercer punt de la Moció; per tant, no hi ha lloc perquè em pronunciï respecte a això. Sí que hi ha lloc a informar la Cambra, ateses les paraules de l'última intervenció, que, des de mentalitats de treball parlamentari, com són els correctors de la Cambra, es van adonar de l'error de transcripció que hi havia en l'última paraula de la Moció, deducció perfectament possible per qualsevol persona, de veure que en aquest error de transcripció hi havia el sentit del tercer punt, purament i simplement; no té altre secret que la voluntat de deduir, com ens passa molt sovint a tots els grups quan es passen a màquina els textos, quin error hi ha hagut en una paraula exclusivament del text del tercer punt.

Sobre l'esmena al segon punt, jo li donaré, senyor Latorre, i

senyors del Grup Mixt, tres raons per les quals jo no puc acceptar aquesta esmena. La primera : es diu que el Parlament «insta totes les forces polítiques»; jo demanaria que instéssim el President de la Generalitat. No foren les forces polítiques d'aquesta Cambra les que situaren fora d'aquesta Cambra els temes que el President de la Generalitat va treure a TV3. ¿No hem estat les diputades i els diputats d'aquesta Cambra, els que hem demanat reiteradament —pregunto— que aquí es debati la política econòmica que afecta el país? ¿Som o no som molts d'aquesta Cambra que ho hem demanat? S'ha debatut? Hi va haver uns tres quarts d'hora de declaracions sobre la política econòmica i social que afecta el país i el 14 de desembre.

Som molts diputats i diputades d'aquesta Cambra que hem demanat, sobre temes que afecten avui Catalunya, com és l'evolució de les negociacions amb el Govern central sobre l'aprofundiment de l'autonomia, que es debatés en aquesta Cambra. S'ha debatut? El senyor President de la Generalitat ho va treure a TV3 i va estar bona estona esplaiaant-s'hi. Ha vingut aquí a debatre-ho? Hem tingut ocasió, no ja de controlar o de debatre, d'informar-nos? Ho sap vostè, senyor Latorre, de quines matèries que afectaven l'autonomia de Catalunya es va parlar a la Moncloa? Si ho sap, jo li agrairia que en sortir m'ho expliqués. I no per curiositat malsana; perquè jo rebo del contribuent uns diners, i rebo de l'elector un mandat per controlar i impulsar el Govern, i per això jo deia, senyor Latorre, que aquesta esmena no afecta només el Grup d'Iniciativa : afecta, en primer lloc, seixanta-nou diputades i diputats que estan aquí asseguts, igual que nosaltres, i mancats d'informació com nosaltres, i amb la vergonyant situació per la qual vam passar tots en el debat pressupostari, que va provocar aleshores la vinguda del President de la Generalitat.

Això és la realitat, i sap greu que es digui —potser ara sap greu a més d'un grup— que aquesta realitat d'aquest Parlament, serveix de ben poc per a l'autonomia de Catalunya. Això no és confrontació o falta de posició per part de totes les forces polítiques, com vostè demana : això és purament i simplement estat d'opinió avui a Catalunya. De què serveix el Parlament de Catalunya davant les problemàtiques reals que avui té la nostra societat? Pregunta que jo vinc plantejant a una majoria que ha entès perfectament la rendibilitat del vol curt, aquest sí, partidista, de no fer servir aquesta Cambra com a lloc de debat de les grans opcions, i fer-ho fora d'aquesta Cambra. En un debat de política general, jo vaig haver de recordar al President de la Generalitat paraules dites per ell a un cercle d'economia al Vallès, perquè afectaven qüestions que afectaven el Govern de Catalunya, paraules i programes que aquí no han estat debatuts mai, i això és constant, és una activitat constant.

Per tant, primera raó : no és instar les forces polítiques; instem el President de la Generalitat.

Segona raó : diu vostè que busquem el consens, tots; d'acord. Ple que acabem de celebrar..., per citar l'últim exemple, li'n puc citar desenes —perquè busco la confrontació, sap?—, però li puc citar Ple darrere Ple. Repassi les votacions, repassi els temes que s'han plantejat : protecció de menors, a la paperera; comissió d'investigació sobre el racisme, a la paperera; colons de Montagut, a la paperera. Fa tres o quatre dies : que vingui el Síndic de Greuges, a la paperera. El Síndic de Greuges!, autoritat de Catalunya —em sembla a mi, senyor Escudé—, a la paperera. És buscar la confrontació; escoltin, és

buscar la confrontació, que això funcioni. Consens, senyor Latorre? Tot el que vulgui, però li dono l'exemple últim, el més calent, però si vol agafem el *Diari de Sessions*, Ple darrere Ple, i veurem què passa amb les votacions que impedeixen aquest consens, que és el formal, el real és que impedeixen que a la Cambra arribin els temes.

I la tercera raó. Vostè ens diu : «sense defugir el debat». Qui defuig el debat? Qui no està present? Qui no puja a aquesta tribuna? Qui no respon les argumentacions de l'oposició? Qui el defuig? Qui és materialment la persona absent? La resposta la té qualsevol persona que tingui els ulls oberts, i no avui, i no solament avui : fa nou anys, amb una especial significació en la primera legislatura, perquè com que no hi havia majoria absoluta, alguns equilibris —i prou suors li costaven al senyor Alavedra com a portaveu— s'havien de fer. Però fins i tot en aquella època, gràcies a un cert suport incondicional de dos grups parlamentaris, també hi havia aquesta reiterada absència. Qui defuig el debat? Pregunta que faig a tothom, i compari-ho amb qualsevol parlament o govern del món, amb les Corts Generals, amb el Congrés dels Diputats : el senyor President del Govern central, quan fa un acte polític important, ell demana un punt informatiu al Plenari. Aquest Plenari passa per sobre que no estem informats. Perfecte. És confrontació reclamar que se'ns informi sobre l'estat de la situació; no serà confrontació d'aquí a ics mesos, al proper debat de política general, que el President Pujol ens digui : «Les coses amb Madrid no van bé», no serà confrontació, allò; és confrontació exigir legítimament, com a diputat, que se'ns informi.

Senyor Subirà, jo acabo amb una raó de pudor parlamentari : mai he fet servir la desqualificació personal en el debat polític.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ribó. La Presidència ha entès que algun Grup ha demanat votació separada dels dos punts de la Moció, i així ho farem.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el primer paràgraf, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

El primer punt ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara el segon punt.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El segon punt ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 65 en contra i 39 abstencions.

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Transports de Mercaderies per Carretera, presentada per la Diputada senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Popular. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat. (*Remor de veus.*) Silenci! Pot començar, senyora Montserrat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Transport de Mercaderies per Carretera

La Sra. MONTSERRAT : Honorable senyor President,

il·lustres senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari Popular varem manifestar en la proppassada interpellació l'existència de deficiències de mitjans de prevenció en la seguretat en el transport de mercaderies perilloses per carretera, pel que fa als aparcaments no vigilats, tant en àrees de les autopistes que travessen Catalunya com en les àrees dels voltants de Barcelona, Lleida i Girona. L'àmbit del transport per carretera és molt ampli i abraça tot tipus de transport, sigui privat, públic, o de transports de viatgers —regular o discrecional—, transports de càrrega fraccionada, transports especials, mixt, transports de càrregues completes, d'àmbit local, comarcal, regional, nacional i internacional.

Evidentment, al nostre Grup, senyores i senyors diputats, ens preocupa tot el que fa referència a qualsevol tipus d'accident que provingui del transport, en general, per carretera, però, en aquests moments, és el transport especial de mercaderies perilloses i inflamables que ens preocupa, atesa la manca de seguretat existent a l'hora de l'aparcament d'aquests vehicles, tant en el termini de la jornada de conducció, o de festes, o els caps de setmana, quan es produeix per manca d'infraestructures una responsabilitat de l'Administració envers vetllar, millorar i aconseguir la màxima seguretat, tant per al medi com per als ciutadans de Catalunya.

Vull dir-los, senyores i senyors diputats, que la formació dels conductors que transporten aquest tipus de mercaderia és bona —sempre es pot millorar, des de l'Administració, i és una preocupació constant: mostra d'això és la previsió des de Brussel·les, a través d'unes propostes per millorar la formació professional dels conductors de vehicles que transporten mercaderies perilloses per carretera, amb normes internacionals ADR, o les nostres nacionals TPC, presentades el 24 d'octubre de 1988. Actualment, els conductors d'inflamables estan provistos del carnet de circulació especial per a aquest tipus de mercaderies, que adquireixen a través d'un curs de preparació de l'INEM i l'Associació Provincial de Transports de Líquid i Gasos Lliquats i dels exàmens de capacitació. Això fa que els conductors sàpiguen quin producte transporten i els condicionants d'aquesta mercaderia. El que sí que veuen clar els conductors és la contradicció entre la teoria de l'ensenyament i les fitxes de seguretat de circulació, amb la pràctica diària del servei, que no s'ajusta a la realitat.

Defensaré aquesta Moció enumerant, en primer lloc, el que s'esmenta en el Reial Decret 1723 del 1988, sobre el TPC, article novè i article desè. Des del castellà: «Artículo 9: Los vehículos que transporten mercancías peligrosas deberán utilizar obligatoriamente las autopistas o autovías si éstas tuvieran itinerarios coincidentes con la ruta prevista, abandonándolas exclusivamente cuando sea indispensable para llegar a su destino, con excepción de los tramos en que la Dirección General de Tráfico o las autoridades competentes lo determinen, sin perjuicio de las competencias que dentro de su territorio les corresponda a las Comunidades Autónomas. Artículo 10: Cuando existan vías que circunvalen las poblaciones, aquéllas deberán ser utilizadas inexcusablemente por los vehículos que transporten mercancías peligrosas, y solamente entrarán en las poblaciones cuando en ellas hayan de realizar operaciones de carga y descarga, distribución y reparto, o por causas justificadas de fuerza mayor.»

Som conscients del ventall d'indústries que treballen i trans-

formen aquests productes inflamables en alguns districtes de la ciutat de Barcelona, la Zona Franca, el Besòs, Esplugues, Sant Just Desvern, Sentmenat, Parets del Vallès, la Llagosta, Granollers, Montmeló, Sant Celoni, Lliçà de Vall, Blanes, Martorell, Esparreguera, Santa Margarida i els Monjos, etcètera.

Un punt importantíssim d'atenció és el moll d'inflamables de Barcelona: tot i que n'és capdavanter el moll de Tarragona, no podem oblidar el de Barcelona, que té un moviment diari de camions que retiren gènere arribat en vaixell i dipositat a ENAGAS, PROQUÍMICA, CEPESA, IBERTRAN o RELISA, de quatre milions i mig de quilos diaris, que, traduït a camions cisternes, va a 200 vehicles diaris, vehicles que carreguen i transporten productes tan inflamables o tòxics i corrossius com pot ser el metanol, el toluè, el xilè, l'etanol, alcohol, acrilats, clorurs de metilè, fenols, àcids, soses, acetats d'etilè, de butilè, de metilè i vinil, paròxids, gas natural, etcètera. L'horari de càrrega al moll és fins a les quatre de la tarda, sempre que arribin a punt de càrrega. Partint de la base que no existeix cap ordre ni decret que prohibeixi la càrrega a aquesta hora, hora prou raonable al moll, tant de Barcelona com de Tarragona, els exposo un cas que pot servir d'exemple: un camió carrega a les quatre de la tarda al moll —més una hora per carregar i enllestir els papers, es fan les cinc—; aquest camió pot anar destinat a qualsevol punt dels esmentats anteriorment, i pot venir del moll de Tarragona o del de Barcelona, i, davant l'increment asfixiant de trànsit que pateix tota l'àrea de Barcelona, aquest camió tardarà una hora bona per travessar la ciutat a través dels cinturons, arribarà a peu de fàbrica entre sis i set de la tarda, i es pot trobar que ja no és a temps de descarregar la mercaderia perquè la fàbrica està acabant la jornada o li manca poc per acabar, i, a més, es troba al davant un altre camió procedent d'Europa, Tarragona, o qui sap d'on, i es produeix en aquell moment la incertesa d'on deixar el camió fins l'endemà... Com vostès, senyories, poden veure, tot i el curt termini del recorregut dins de Catalunya o de la mateixa província, es dona el cas de no poder descarregar la mercaderia el mateix dia.

El transport d'inflamables, que no passa un pròsper moment, aprofita al màxim tot el que legalment pot treure de benefici en una jornada. Estic segura que tots vostès, senyores i senyors diputats, i atès que moltes senyories són, a la vegada, alcaldes de poblacions amb polígons que contenen alguna indústria que tracta amb matèries perilloses i inflamables, sintonitzaran amb nosaltres en la necessitat d'adequar unes zones d'aparcament controlat per a aquest tipus de transport tan perillós.

Enumerar, en segon lloc, que, donat l'intens trànsit que pateixen les autopistes que creuen Catalunya —l'A-7, l'A-2, l'A-18, l'A-19, l'A-17—, atesa la situació privilegiada de Catalunya, porta d'entrada a la península, suportem un trànsit molt important de mercaderies perilloses que traspassen cap a la resta de l'Estat o continuen viatge fins a Portugal, i que són camions amb ruta de llarg recorregut, en la qual, com ja varem dir, es troben unes àrees de servei o de descans, dins l'autopista o autovia, sense cap tipus de mesura de prevenció d'incendi —boques de reg, mànegues, extintors, prohibit fumar, etcètera— per prevenir qualsevol catàstrofe; àrees col·lapsades per tot tipus de transports, siguin viatgers, turistes o transportistes. Seria molt trist i lamentable que, per manca de prevenció, algun camió cisterna s'incendiés o explotés, i s'emportés

per davant algun autocar carregat de nens, avis o turistes que estan descansant en la mateixa àrea; o bé camions aparcats prop de nuclis urbans, que fan perillar més d'un bloc d'habitatges. Seria llastimós que això passés per no tenir àrees degudament preparades per a l'aparcament i el descans obligatori d'aquests transports.

I vull enumerar, en tercer lloc, que som conscients de la tasca del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat en el desenvolupament d'una política d'equipaments de transport de mercaderies, i la construcció d'aparcaments per a vehicles pesants a Lleida, la Jonquera, Reus i Amposta, i també de les centrals integrades de mercaderies de Tortosa i Manresa, que s'estan construint, però que ni en cap dels anomenats aparcaments ni en les centrals es contemplen aparcaments per a matèries perilloses. Tot i que encara no estan acabats, seria molt important que es replantegés la necessitat d'instal·lar-hi lloc per a aquest tipus de mercaderies, que beneficiaria moltíssim els municipis esmentats i els ciutadans.

L'única instal·lació, com vostès saben, dins la línia que el reglament nacional de mercaderies perilloses defineix com a «parc d'estacionament», és la construïda per la Generalitat al Riuciar, a Tarragona, amb unes excel·lents instal·lacions —com ja vàrem dir—, però del qual no s'ha sabut treure el màxim profit possible en bé de la seguretat de la circulació i l'estacionament. Vull dir amb això que manca informació i propaganda d'aquest aparcament als conductors d'aquí o bé als de pas, que no estan informats de la seva existència. Vostès, senyories, ho poden comprovar, amb un detall ben simple i significatiu, com que l'aparcament del Riuciar està situat a uns 350 metres de l'autopista A-7 per la sortida número 33, tant direcció València o direcció Barcelona: no hi ha cap indicador que avisi de la proximitat i l'existència de l'aparcament, quan altres comunitats autònomes fan propaganda dels seus aparcaments, com puguí ser aquest d'Ugarte, a Bilbao. I vull fer esment que molts més camions hi aparcarien si no es trobessin que a la nit difícilment troben habitació, i no perquè estigui saturat de camions, sinó per parelles, que troben d'aquesta manera unes hores d'intimitat romàntica a bon preu (*remor de veus*).

Considerant que els accidents que es puguin produir, de circulació per carreteres, en què estiguin implicats aquest tipus de transport, poden tenir conseqüències catastròfiques, i tenint en compte que és d'interès de tots els grups parlamentaris reduir en la mesura possible el risc de qualsevol accident —que pot produir un deteriorament en ocasions irreversible del medi, i també greus danys materials i pèrdues irreparables de vides humanes—, el nostre Grup entén que la Moció presentada seria un pas modest, i molt important a la vegada, en favor de la seguretat. I, si m'ho permeten, acabo demanant la seva confiança i el vot favorable perquè el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a reforçar la seva política d'adequació de les àrees de servei i descans de les autopistes catalanes per a l'estacionament obligatori i dels vehicles que transporten mercaderies inflamables i perilloses, i també a la construcció de les àrees específiques per a aquests tipus de transports, necessàries per garantir la seva seguretat.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El Grup Mixt ha presentat una esmena. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, valorem molt positivament la presentació d'aquesta Moció, que ve a incidir en una qüestió complexa, i que sovint genera accidents de molt greus conseqüències, dels quals els catalans hem tingut alguna malaurada experiència, com la dels Alfacs. Altres Parlaments s'han ocupat amb profusió d'aquesta qüestió: sense anar més lluny, l'any 1988 es va debatre al Parlament Europeu una proposta de directiva que feia referència —n'ha fet esment la Il·lustre Diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula— a la formació professional dels conductors de vehicles que transportin mercaderies perilloses per carretera; en el decurs del debat d'aquesta proposta, el Diputat del nostre Grup, el català Josep Coderch, va presentar una esmena a l'informe del Ponent senyor Bisser, dins la qual es deixava palesa la necessitat de l'evolució de les mesures necessàries per tal de garantir la seguretat dels conductors, la dels altres i la de l'entorn, i es proposava l'harmonització d'una llista única, exhaustiva i detallada, de totes les substàncies perilloses, una llista que millori notablement les deficiències de l'actual ADR internacional, i, finalment, proposava la instal·lació de zones d'aparcaments específiques per a vehicles que transportin aquest tipus de mercaderies, zones que haurien de reunir les màximes mesures de seguretat, i instal·lacions especials per als casos de sinistre.

Justament en aquest mateix sentit ha estat formulada la nostra esmena de modificació a la Moció del Grup Popular; justament l'especificitat d'aquest tipus d'àrees és l'element més significatiu de l'esmena: un país és més avançat com més segur és. La gran quantitat de camions que transporten mercaderies perilloses al llarg de les autopistes i autovies catalanes justifiquen sobrerament la necessitat de l'adopció de les mesures de seguretat que proposem en la nostra esmena, per a la qual demanem el suport d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. El nostre Grup, com sempre, ha estat sensible als temes del transport de mercaderies perilloses i, més concretament, a l'aparcament concentrat i al perill que això comporta per a tots els usuaris, no tan sols els d'autopistes, sinó els d'altres llocs fora d'aquestes, en què habitualment es dona aquest fet. I com que, doncs, sintonitzem perfectament amb les paraules i amb l'exposició que ha fet la Il·lustre Diputada, tal com ella demanava, vull comunicar que el nostre vot serà favorable a la Moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup d'Iniciativa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez, i li demano perdó perquè abans l'he tornat a batejar —em sembla que li he dit «González»—; perdoni.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: No, encara no sóc President del Govern de Madrid.

Senyor President, amb molta brevetat —i amb molta brevetat, al marge que m'havia preparat la intervenció perquè crec que en aquest moment coincidim al cent per cent amb el plantejat per la Diputada Dolors Montserrat i, en funció d'això, no serà necessari repetir les seves opinions, sinó plantejar el

nostre suport a aquesta proposta de Moció i, al mateix temps, ja, posicionar-nos sobre el tema de l'esmena presentada pel Grup Mixt, que, si la senyora Montserrat la incorpora, nosaltres també hi votariem favorablement.

Res més i mercès.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Pel Grup Socialista té la paraula l'Illustre Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Breument. Aquesta és una Moció amb la qual, nosaltres, després d'estudiar-la molt acuradament, hem coincidit absolutament i plenament. Hem fet la lectura del debat, de les actes del debat, de la interpellació de la senyora Montserrat, de la resposta del senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques; creiem que en el fons hi ha una coincidència bàsica entre interpellant i Conseller, és a dir, s'estan fent, s'han fet actuacions que possibiliten evitar el perill que denuncia la senyora Diputada, però, en definitiva, encara no són suficients : tots voldríem que tot es fes alhora i ràpidament. El Conseller va explicar quina és la seva política, els seus objectius a curt termini, la Diputada ha posat èmfasi en això i, precisament, presenta una Moció positiva, molt coherent amb la seva exposició; nosaltres hi coincidim i, per tant, hi donem suport. Segurament hi ha alguns elements, com deia molt bé el Conseller en la seva explicació, que no queden recollits en la Moció, com són els elements de competències —hi ha altres administracions que tenen competències sobre la matèria, perquè és una competència no solament compartida sinó controvertida—, i, per tant, qualsevol tipus de millora que es pugui produir en aquesta orientació, nosaltres també l'hi donarem suport. Aquesta és la nostra posició, de votar favorablement la Moció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Garcia. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sánchez Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE : Molt Honorable President del Parlament, il·lustres senyores i senyors diputats, el programa del Departament i els objectius del Govern sobre el transport per carretera a Catalunya en matèria de seguretat els va definir, dins d'un context general, l'Honorable Conseller d'Obres Públiques i Política Territorial, el senyor Joaquim Molins, en la darrera intervenció en el Ple del 23 del passat mes de febrer, quan va contestar la interpellació sobre aquest tema que va formular la Il·lustre Diputada senyora Dolors Montserrat : assolir els mecanismes bàsics per a la consecució dels objectius que passen per la professionalització progressiva del sector i articular el sistema d'accés a la professió de transportista, d'acord amb les normes de la Comunitat Europea —capacitació professional, honorabilitat i capacitat financera.

Pel que fa al transport de mercaderies perilloses, el Reglament Nacional de Transport de Mercaderies Perilloses, aprovat pel Reial Decret 1723/84, del 20 de juny, s'ocupa de regular exhaustivament aquesta matèria. Atesa la incidència en la seguretat vial que té aquest tipus de transport, aquests vehicles han d'estar en possessió del corresponent aparell de control per poder verificar les circumstàncies i incidències que es produeixen en la seva marxa, per tal de facilitar la tasca inspectora. Els conductors de vehicles dedicats al transport de mercaderies perilloses per carretera hauran d'estar en possessió d'un certificat que acrediti la realització d'uns cursos de formació específica en matèria de mercaderies perilloses. Si bé la determinació

del contingut d'aquest curs correspon a l'Administració central, la Generalitat ha collaborat a impartir cursos per a la formació de transportistes de mercaderies perilloses, a l'atorgament especial per a la conducció de vehicles que transportin aquestes esmentades mercaderies perilloses, i correspon a la Direcció General de Trànsit la responsabilitat d'aquests cursos, però, de totes maneres, s'ha fet conjuntament amb l'Administració de la Generalitat. Així mateix, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat ha desenvolupat una política d'equipament de transport públic per carretera.

En el sector de transport de mercaderies, tal com ha fet esment la Il·lustre Diputada senyora Dolors Montserrat, la Generalitat ha dut a terme la construcció d'aparcaments per a vehicles pesants a Lleida, la Jonquera, Tarragona, Reus i Amposta, i també de les centrals integrades de mercaderies de Tortosa i Manresa, que han permès millorar les condicions de treball dels conductors, tot oferint-los la possibilitat de descansar en els centres d'acolliment. Aquests centres d'acolliment són instal·lacions on els conductors poden trobar servei de bar, restaurant, sales per a descans i, fins i tot, hotel, i permeten complir el temps de conducció i descans previstos en la normativa comunitària. Dins de la línia que el Reglament Nacional de Mercaderies Perilloses defineix com a pas d'estacionament, la Generalitat ha construït una àrea d'estacionament de mercaderies perilloses al polígon Riuciar, a Tarragona —del qual també ha fet esment la Il·lustre Diputada senyora Dolors Montserrat. I, pel que jo he pogut constatar en aquest tema, en consultes que he fet a la patronal i als sectors afectats, com són els usuaris de transport, aquest centre jo diria que avui gaudeix d'un important contingut d'innovació tecnològica, per part de tothom. Fins i tot, jo diria que és, a nivell de l'Estat espanyol, una de les primeres construccions que s'han fet en unes condicions, des del punt de vista de seguretat, realment importants, i també, quasi m'atreveiria a dir, dins de la Comunitat Europea.

Així mateix, des de la Generalitat de Catalunya s'està promovent el desenvolupament d'altres centrals integrades de mercaderies, els CIM, que constitueixen, en el marc de les infraestructures específiques per al transport de mercaderies, un element necessari per al desenvolupament de cadascuna de les activitats de serveis propis d'aquest sector. En la línia seguida per part de la Direcció General de Transports, per tal de garantir el correcte funcionament del sistema de transport de mercaderies i contribuir a la modernització del sector, s'emmarca la promoció de centrals integrades de mercaderies.

Recentment, amb data 6 de març d'enguany, o sigui fa deu dies, avui fa deu dies, ha estat signat el conveni de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya, representada pel Director General de Transports, i la Central Integrada de Mercaderies Vallès, SA. Aquest document és formalitzat sobre la base de la figura dels convenis de col·laboració que preveu l'article 2.7 de la Llei de Contractes de l'Estat, que tenen per objecte el foment de la realització d'activitats econòmiques privades d'interès públic. L'objecte del conveni és impulsar l'elaboració de l'estudi de viabilitat tècnica, econòmica, financera prèvia a l'avantprojecte de la Central Integrada de Mercaderies Barcelona Vallès, SA, els quals permetran definir els tipus d'instal·lacions que faran possible el funcionament d'aquesta infraestructura i aportaran solucions per al finançament de les obres necessàries

i per a la gestió posterior de la central, que possibilitin la seva posada en marxa en un futur proper. Com a òrgan operatiu del conveni, es crea una comissió composta per membres de les dues parts signants, amb seu a la Direcció General de Transports, les funcions bàsiques de la qual són promoure la realització de l'estudi de viabilitat i l'avantprojecte esmentat i exercir l'alta direcció i la supervisió dels treballs que es realitzin en el marc del conveni; la comissió actuarà consensuadament, és a dir adoptant les seves decisions per acord de totes dues parts.

Paral·lelament a les accions descrites per a l'establiment de la Central Integrada de Mercaderies del Vallès, s'estan duent a terme, per part de la Direcció General de Transports, les actuacions necessàries en relació amb una altra central integrada de mercaderies, projectada al Baix Llobregat. En aquest cas, la iniciativa correspon a les entitats SEFES, Patronal del Baix Llobregat i Transcalit, que van signar un conveni de col·laboració per a l'elaboració d'un estudi de mercat referent a la viabilitat del projecte esmentat.

En el moment actual es procedeix a la preparació del conveni a subscriure entre les entitats referenciades i la Generalitat de Catalunya, representada per la Direcció General de Transports, en uns termes similars als que ja hem assenyalat en relació amb les CIM de Barcelona-Vallès. La finalitat que inspira tots dos projectes és dotar el conjunt d'empreses de mercaderies radica- des a Barcelona i al seu entorn d'unes infraestructures adients al nivell que exigeix el desenvolupament industrial i comercial de Catalunya.

Com a complement de les iniciatives per a la implantació d'aquests tipus d'infraestructures a Catalunya, la Direcció General de Transports té actualment en fase d'elaboració dos estudis relatius a la informatització de les centrals integrades de mercaderies, d'una banda, i a la senyalització de les àrees d'estacionament de vehicles de transports de mercaderies en general, per l'altra banda. Pel que fa al primer, els objectius bàsics consisteixen a facilitar la modernització o l'estructura empresarial de l'estructura de transports de mercaderies i millorar les condicions de treball i de productivitat d'aquest de cara a augmentar la seva competitivitat, de cara a la construcció del mercat únic europeu; en aquest sentit, l'estudi analitzarà minuciosament els processos informàtics que s'han de desenvolupar en una central integrada de mercaderies i fixarà els criteris per a la posada en marxa del sistema informatitzat corresponent. L'estudi de senyalització, per la seva banda, i a què feia també menció abans la il·lustre diputada, es referirà a les àrees d'estacionament de vehicles de transports de mercaderies en general incloses en les destinades específicament a la concentració de vehicles de transport de mercaderies perilloses. Amb aquests estudis es pretén fixar uns criteris unitaris respecte als tres nivells de senyalització: en primer lloc, la necessària per orientar i conduir els vehicles des de les infraestructures per les quals discorren fins a l'emplaçament de l'àrea d'estacionament —es tracta, doncs, d'una senyalització per situar en autopistes, carreteres i nuclis urbans—; en segon lloc, la senyalització que podem anomenar externa de l'àrea identificativa d'aquesta, i, per últim, la senyalització interior, que té com a objectiu orientar l'usuari transportista, un cop es troba a l'àrea, per tal de racionalitzar la circulació dels vehicles en aquesta.

La Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques és conscient que per a llargues distàncies manca un estaciona-

ment de mercaderies perilloses i que nosaltres tenim previst situar-lo en una de les dues centrals integrades de mercaderies abans esmentades; el que passa és que el primer pas que s'ha de fer, atès que les circumstàncies d'aquestes centrals de mercaderies integrades són realment importants per al conjunt i per a la modernització i la innovació tecnològica del transport, no es pot fer primer un aparcament de mercaderies perilloses en un sector de Barcelona o en el nucli de Barcelona, abans d'aconseguir aquestes centrals integrades de mercaderies.

Ja he dit abans d'aquestes dues centrals que una ja és una realitat; l'altra, s'està a punt de signar un document, i penso, i és l'objectiu de la Conselleria d'Obres Públiques, incorporar en una d'aquestes dues centrals, probablement la del Vallès, l'aparcament de mercaderies perilloses.

El Sr. PRESIDENT: Vagi resumint, perquè se li ha acabat el temps.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Gràcies, senyor President; dos minuts. Quant a la regulació... (*Remor de veus.*) Quant a la regulació de les àrees de serveis d'autopistes, nosaltres hem fet un exhaustiu repàs de quines eren les competències que tenia la nostra Administració amb aquestes i realment totes les competències en les àrees de serveis d'autopistes corresponen a l'Administració central, concretament al MOPU —li puc dir fins i tot el reglament, el Reglament General de Carreteres, aprovat pel Reial Decret 1073/1977, de 8 de febrer; plec de clàusules generals per a la construcció, conservació i explotació d'autopistes en règim de concessió, aprovat pel Decret 215/1973, del 25 de gener, i l'Ordre del 31 de maig de 1969, normes per a la instal·lació d'estacions de servei del Ministeri d'Obres Públiques.

Per tot això que li he explicat, a nosaltres ens agradaria votar afirmativament aquesta Proposta, però ens agradaria que vostè pogués introduir alguna esmena transaccional, en què quedés modificat el text amb la Proposta que jo li faré ara.

A nosaltres ens agradaria poder votar afirmativament aquesta Proposta sempre que el text quedés de la següent manera: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de Catalunya a impulsar davant de les administracions competents l'adequació de les àrees de servei i descans de les autopistes catalanes que s'escauen per a l'estacionament obligatori, etcètera...» La resta quedaria absolutament així.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Farà arribar a la Mesa el text escrit, el text escrit d'aquesta esmena.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Senyor President, si la il·lustre diputada l'accepta... (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyora Montserrat, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

La Sra. MONTSERRAT: Bé, senyor President. Un cop escoltada l'esmena del Grup Mixt, i si el Grup Mixt no hi té cap inconvenient, i després d'haver escoltat tots els grups, podríem acceptar una transaccional el contingut de la qual fos el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a impulsar davant les administracions competents l'adequació de les àrees de servei i descans de les autopistes catalanes que s'escaiguin per a l'estacionament obligatori dels vehicles que transporten mercaderies inflamables i perilloses, així com la construcció de les àrees específiques per a aquest tipus de transport, necessari per a garantir la seva seguretat».

I, senyor President, donar les gràcies a tots els grups parlamentaris de la Cambra per la seva cordial acollida a la nostra Moció que, sens dubte, redundarà en una major seguretat de tots els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. El Grup Mixt accepta aquesta transaccional?

El Sr. LATORRE : L'acceptem de molt bon grat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha cap grup que s'oposi a la seva tramitació? *(Pausa.)* D'acord, doncs es votarà aquesta esmena transaccional.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, passem al darrer punt de l'ordre del dia, el dinovè : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Actuacions per a garantir la No-toxicitat de l'Aigua, presentada pel Diputat Senyor Víctor Gimeno, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre les
Actuacions per a garantir la
No-toxicitat de l'Aigua**

El Sr. GIMENO : Senyor President, senyores i senyors diputats, en el debat del passat plenari, quan parlàvem de la interpellació sobre les actuacions per garantir la no-toxicitat de l'aigua, és cert que vam parlar més de l'Ebre, però això entenem que, lluny de desqualificar la interpellació, es devia a diferents factors : un és que l'Ebre és el riu més cabalós amb diferència de tots els rius catalans i la seva aigua és utilitzada ara per un gran nombre de ciutadans i, properament, encara per un major nombre, quan es posi en funcionament el transvasament de l'Ebre a Tarragona; el segon punt era perquè el temps no dona per a més en una interpellació i és més fàcil exemplificar que parlar d'una forma genèrica i global quan vols argumentar determinats fets concrets; tercer, perquè l'Ebre és un riu amb evidents factors potencials de contaminació, tant de tipus químic, com radioactiu, com orgànic, i, quart, perquè el Reglament de la Cambra és explícit en la formulació de les interpellacions : han de ser temes de política general.

No obstant això, la nostra interpellació no va anar dirigida únicament a l'Ebre, sinó que es va fer referència a tota l'aigua que es consumeix a Catalunya i vam voler mostrar la nostra preocupació —entenem que totalment legítima— per la qualitat de l'aigua que consumim i pels controls que realitzen per garantir aquesta qualitat. I si dubtem de la qualitat i dels controls és perquè tenim dades, des de les ofertes per la mateixa Administració fins a les buscades per nosaltres, que ens permeten afirmar que els controls no són suficientment fiables i que en determinats casos hi ha hagut manipulació de la informació.

El que no entenem comprensible és que, perquè nosaltres hem dit això, se'ns hagi volgut qualificar d'excessivament alarmistes o d'irresponsables. Pensem, de la manera com ho deia ahir el portaveu de la majoria, el senyor Subirà, que aquest problema que estem debatent aquí no és tampoc un problema trivial i petit —ahir parlava de la discriminació racial, avui parlem

de la qualitat de l'aigua— i que això requereix una atenció preferent de l'Administració.

Nosaltres —i ho vull tornar a repetir aquí— no hem dit : «L'Ebre, claveguera radioactiva», com algun mitjà, un setmanari d'àmbit estatal va afirmar recentment. Nosaltres hem dit que volem que es compleixin, amb la màxima rigorositat, les mesures de control sobre l'aigua que es consumeix, perquè volem que els usuaris estiguin tranquils, però aquesta tranquil·litat els la volem donar no des de la ignorància, sinó des de la seguretat de l'aigua que consumeixen, i la seguretat, senyores i senyors diputats, no poden donar-la algunes afirmacions com les que va fer el Conseller Molins durant el passat debat. El Conseller Molins va dir : «L'aigua de l'Ebre és perfectament potable», i com que un fet és millor que mil paraules jo m'he permès portar-li al senyor Conseller un litre d'aigua de l'Ebre, aproximadament, que ha estat..., hi ha una acta notarial que certifica que aquesta aigua és de l'Ebre. Jo crec que vostè no s'atreveix a beure-la, entre altres coses perquè té una terbolesa notable i que, en tot cas, el que podríem fer, si no s'atreveix a beure-la, o algú dels que es cregui que és potable, podríem analitzar-la; jo tinc una altra ampolla per a mi, presa en un interval de cinc minuts, del riu Ebre, i que, en tot cas, podríem deduir si això és potable, si això és aigua potable o no ho és. Segona afirmació : «Els abocaments de l'electroquímica de Flix estan perfectament i sistemàticament controlats», però nosaltres no tenim cap dada que pugui confirmar aquesta afirmació. I, tercera : «Les empreses subministradores d'aigua superen sempre la normativa vigent», i es va parlar del Reial Decret 1423/82, i encara de les directrius de la CEE, directiva 80/778, i això ens sorprèn perquè en aquest dictamen, un dictamen del Parlament Europeu elaborat per la Comissió del Medi Ambient, Salut Pública i Protecció del Consumidor, quan parla sobre l'aplicació de la legislació comunitària en matèria d'aigües, dintre constata que la majoria dels Estats comunitaris no compleixen aquesta normativa i fa una sèrie de recomanacions per tal que els estats es comprometin a complir-la; llavors, resultaria que si els estats no la compleixen i nosaltres sí seríem l'exemple d'Europa, i a mi em sembla que és una mica agosarat aventurar aquestes afirmacions.

Per tant, com que creiem que hi ha moltes coses a fer en el control de la qualitat desitjable de l'aigua, com que voldríem realment que Catalunya fos aquesta capdavantera en aquest control, hem presentat la Moció per tal d'aconseguir aquesta seguretat i tranquil·litat en els usuaris.

La Moció consta de vuit punts, que breument explicaré. El primer diu —simplement és una obligació i, per coherència, entenc que s'hauria de votar favorablement— que el Consell Executiu es compromet a vigilar l'acurat compliment de la normativa vigent en matèria d'aigua potable i d'abocaments industrials als rius, i també la seva adequació a les directives comunitàries, i faig esment de la 75..., ah!, de la 440, 464, 869, 778, que m'estalvio de llegir.

El segon punt diu : «Facilitar una informació clara, inequívoca, completa i amb especificació de les mesures de medicació emprades per a les anàlisis a totes les administracions i a aquells usuaris afectats que ho sol·licitin». I, amb això, el que volem dir és que no hem de fer com ara, no hem de crear confusionisme informatiu, i també estaria en la línia d'aquesta proposta apareguda als diaris fa..., aquesta mateixa setmana, que

deia que el Parlament Europeu estava elaborant una llei per facilitar lliure informació als usuaris sobre la qualitat de les aigües.

Al tercer punt diem que el Consell Executiu hauria de donar suport a la realització d'anàlisis completes pels ajuntaments, consells comarcals i organitzacions que ho sollicitin, mitjançant un pla de finançament d'aquestes, ja que entenem que els ajuntaments i els consells comarcals tenen un interès legítim i, per això, hauríem de fer el possible per facilitar que ells mateixos poguessin fer aquests controls.

El quart parla de garantir el control radiològic de l'aigua de l'Ebre en temps real, mitjançant diferents monitors al riu, dalt i baix d'Ascó, i controlats alguns per institucions independents del Govern central i de la Generalitat, perquè entenem que, tot i que la xarxa de vigilància sigui complementària a la dels consells de seguretat nuclear, no és prou que n'hi hagi un i, a més a més, que tingui nombroses falles, com és clar que es desprèn de tota la informació que ens donen ells mateixos.

Al cinc, parlem d'executar amb caràcter d'urgència el Pla de sanejament del tram català de l'Ebre amb una especial vigilància i control dels productes que s'hi aboquen, i això és de simple sentit comú, ja que és un lloc on hi ha bastants abocaments; el que demanem és que, amb caràcter prioritari, aquest pla de sanejament es comenci a efectuar allà.

En el sisè diem de garantir la potabilitat de les aigües per al consum humà, preses directament dels rius pels municipis riberecs i, especialment, de tots aquells que presenten major risc de contaminació. Això, que també és una obligació, saben que no es compleix, i aquests dies ha sortit també a la premsa que l'Ajuntament de Sant Jaume d'Enveja té greus dificultats, ja no pels altres elements químics o radiològics que hi pugui haver a l'Ebre, sinó, simplement, per salinitat, amb una salinitat tres vegades superior a la màxima permesa per la normativa o la legislació vigent.

Al setè diem de promoure l'ús de l'aigua del transvasament de l'Ebre fonamentalment per a les indústries, i destinar-la dels mateixos aqüífers a l'ús de boca i de reg, ja que aquesta aigua de l'Ebre que en principi anava a obrir els dèficits de Tarragona..., vull dir, Tarragona en tindria prou, amb l'aigua dels aqüífers, del Gaià i del Francolí, per als usos de boca i de reg com tenien abans, i que aquesta, l'aigua de l'Ebre, es destinés fonamentalment a les indústries que hi ha en aquest lloc.

I el vuit —i acabo— diu: «Elaborar, abans de finals del 89, un pla d'actuació per tal de prevenir els efectes d'una possible contaminació de tipus radioactiu o químic als usuaris de l'aigua del riu Ebre o altres d'elevat risc». Què volem dir amb això? Vol dir que hauríem d'elaborar un pla que fos de compliment obligat i de coneixement ampli per tots aquells possibles afectats. Jo li diré també que si l'haguéssim de fer nosaltres sols, nosaltres podríem proposar una de les nostres aspiracions, que és el tancament, en el cas concret de l'Ebre, de les centrals nuclears, quan si evites el risc, evitaràs, vull dir, les possibles conseqüències, però sabem que això no seria consensuat. Una altra proposta alternativa podria ser realitzar un canal de derivació de l'aigua de refrigeració de les centrals d'Ascó fins a un punt en què no hi hagués cap més captació ni per a reg ni per a aigua potable i que això, en tot cas, i havent de tenir un cos elevat, seria potser menys elevat que el cost que ha comportat el mateix transvasament d'aigua de l'Ebre. De tota manera,

aquestes serien les nostres propostes —no vol dir que hagin de ser aquestes—; el que demanem és que es realitzi un pla d'actuació per tal de prevenir aquests temes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Sí, el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Senyor President, li dono l'opció, probablement, per al·lusions, perquè m'ha convidat a fer ús d'aquesta aigua d'aquesta ampolla; si no, en tant que membre del Govern, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pot.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. L'Illustre Diputat ha dit moltes afirmacions... La política del Govern va quedar perfectament clara —entenc jo— amb la meua intervenció; no pretenc, per tant, introduir-la : avui és el dia en què s'han de pronunciar els diferents grups parlamentaris. Però l'Illustre Diputat m'ha fet un oferiment quant a fer ús d'aquesta aigua que —com ell indicava— està presa, segons una acta notarial, de l'aigua del mateix riu. Com probablement sap l'Illustre senyor Diputat, les il·lustres senyores i senyors diputats d'aquesta Cambra, i és bo que sigui també conegut per l'opinió pública, les aigües dels rius no són per ser utilitzades directament per beure aigua. És conegut —jo sóc persona que gaudeix de les muntanyes—, és conegut, per exemple, el caràcter excessivament laxant de les aigües dels rius de l'alta muntanya, on no hi ha cap mena de pollució, però tampoc les aigües dels rius allà es poden utilitzar per beure. Per tant, fóra un greu error, per part meua, utilitzar una aigua del riu, quan recomanem, precisament, que no es prenguin les aigües dels rius.

Altra cosa és, senyor President, utilitzar les aigües que, degudament tractades per tots els municipis que són responsables, i òbviament són degudament tractades, són utilitzades per a l'ús de boca, procedents del riu Ebre. Per beure aquestes aigües degudament tractades i posades al servei dels nostres ciutadans, li dono a vostè, senyor Diputat, el moment i l'hora que vulgui per tastar-les conjuntament amb vostè.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. (*L'I. Sr. Gimeno demana per parlar.*) Digui, digui : pot utilitzar un minut i onze segons, que és el que ha utilitzat el senyor Conseller.

El Sr. GIMENO : No, seré més breu. Simplement, aquesta afirmació que ha fet avui el Conseller és el que jo li vaig demanar durant la interpellació. Jo li vaig dir : «Ha fet una afirmació molt aventurada, que l'aigua de l'Ebre és perfectament potable», i dic : hauria de fer alguna matisació. En aquests moments ha fet aquesta matisació, i està clar que joestic d'acord amb el que ha dit el senyor Conseller; no hi tinc cap contradicció. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Han presentat esmenes el Grup Mixt i el Grup Socialista. Per defensar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, de tots nosaltres són coneguts els importants problemes que pateix Catalunya pel subministrament d'aigua tant pel que fa a la quantitat com pel que fa a la seva qualitat.

De les mancances quantitatives d'abastament d'aigua s'ha parlat molt últimament en el si d'aquesta Cambra. Avui ens toca parlar de les deficiències qualitatives.

Els diaris de diumenge passat esmentaven dues circumstàncies —és un exemple— relatives a problemes de qualitat de les aigües de subministrament domiciliari. D'una banda, apareixia en un d'ells un anunci de l'Ajuntament de Barcelona donant compte de la detecció d'un excés de manganès com a resultat de les anàlisis efectuades a la xarxa d'abastament d'aigua procedent dels pous de Montcada. D'altra banda, el mateix diari, reflectia la problemàtica de l'alt grau de salinitat —deia, deia el diari, 8,8 mil·ligrams per litre— detectada a l'aigua subministrada a Sant Jaume d'Enveja, única població tarragonina que s'abasteix directament de les aigües superficials del riu Ebre. Ja ho hem dit : és un exemple; malauradament, en trobaríem més.

Saludem la preocupació, profunda preocupació, que reflecteix la Moció subsegüent a la interpellació sobre les actuacions per garantir la no-toxicitat de l'aigua, substanciada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, preocupació a què el nostre Grup s'afegeix mitjançant la presentació d'un total de set esmenes al text de la Moció. Preocupació que, de cap manera, ha d'esdevenir una situació alarmista al si de la ciutadania; preocupació sí, alarmisme no. Jo crec que en aquest moment ens hem de preocupar, els diputats d'aquesta Cambra, no només per la no-toxicitat de les aigües, sinó, a més, a més a més, per no traslladar a la societat un ànim alarmista envers el tema. Entenem que la nostra formulació de l'esmena número 1, que modifica lleugerament el punt 1 de la Moció, la dota d'un major contingut en referir-se a tota la normativa actualment vigent, en matèria d'abastament d'aigües —de la qual la «Reglamentación Técnico-sanitaria para el Abastecimiento y Control de cara a la Calidad de las Aguas Potables de Consumo Público» podria ser l'expressió més significativa—, sinó també de tractament i evacuació de les aigües residuals amb independència de quin sigui el mitjà receptor d'aquestes.

De tota manera, Illustre Diputat senyor Gimeno, no ens oposaríem —perquè no ens hi podem oposar— a una possible esmena transaccional en la qual es fes esment a tot el seguit de directives de la Comunitat Europea, que vostès detallen en el text de la Moció.

La nostra esmena número 2, de modificació del punt 2 de la Moció, pretén limitar l'obligació del Consell Executiu de facilitar informació relativa a les anàlisis en l'àmbit de la seva actuació, perquè hi ha molts municipis —com tots vostès saben— que gaudeixen d'abastaments d'aigua que no estan sota la responsabilitat directa del Govern de la Generalitat, per la qual cosa aquest estaria —és veritat— impossibilitat per facilitar les dades de les anàlisis de qualitat de les seves aigües.

Mitjançant l'esmena número 3, de modificació del punt 3 de la Moció, pretenem que el Consell Executiu impulsi i doni suport a la realització d'anàlisis completes per part de la resta d'administracions públiques catalanes i entitats subministradores d'aigua implicades, el cost de les quals anàlisis, òbviament, hauria de ser responsabilitat d'aquestes últimes.

L'esmena número 4, de modificació del punt 4 de la Moció, pretén, bàsicament, la supressió del control dels monitors que mesuren la contaminació radiològica d'Ascó per institucions independents del Govern de la Generalitat i del Govern de

l'Estat. L'únic control assumible del Govern de la Generalitat correspon a aquest Parlament.

La nostra esmena número 5 pretén la supressió del punt sisè de la Moció, perquè creiem que la vigilància de la normativa vigent de la qualitat de l'aigua que es conté al punt 1 de la Moció en garanteix la potabilitat.

Mitjançant l'esmena número 6, ratifiquem el criteri que ja vàrem expressar a la Comissió de Política Territorial, en el sentit que les aigües del transvasament de l'Ebre tenen destinació finalista, en funció de les seves condicions de concessió, i no hi ha cap normativa vigent que en permeti l'adscripció fonamental al consum industrial, destinant així les dels mateixos aquífers per a l'ús de boca i el reg.

Finalment, l'esmena número 7 pretén la supressió del punt vuitè de la Moció per idèntics motius que els que ja he esmentat en parlar de l'esmena número 5.

Dit tot això, senyor President, senyores i senyors diputats, demanem al Grup d'Iniciativa per Catalunya que assumeixi les nostres esmenes, a la Cambra que les voti favorablement i a la Presidència la votació separada de cadascun dels punts de la Moció.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup Socialista, per defensar les esmenes presentades per aquest Grup, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, realment, si hi ha dos temes que preocupen els ciutadans de les comarques en general de la circumscripció de Tarragona, tenen a veure amb el motiu final de la interpellació : els temes d'aigua i els temes del medi. No hi ha dubte que, independentment del debat que es va produir en la interpellació a la darrera sessió del Parlament de Catalunya, el motiu central d'aquella era el que feia referència a l'aigua de l'Ebre i a la possibilitat que aquesta aigua —almenys es va plantejar així— estigués o no estigués contaminada. No hi ha dubte que el debat no era la potabilitat de les aigües dels rius —a mi em sembla que amb la intervenció del Conseller podríem estar tots d'acord perquè, evidentment, no són potables en el sentit estricte de la paraula—; per tant, des d'aquest punt de vista, el debat es va plantejar en aquests termes.

Nosaltres, abans d'entrar en concret en les esmenes, voldríem fer dues o tres consideracions, perquè ens sembla que aquest debat ha superat amb escreix el marc d'aquest Parlament, és un debat que s'ha plantejat no solament en els mitjans de comunicació, sinó que ha tingut repercussions importants a les terres de l'Ebre. I, per tant, és convenient dir dues o tres coses : nosaltres estem convençuts, en primer lloc, que tot el que sigui informació, prevenció i control és la millor manera d'arreglar o almenys de combatre tot un seguit d'alarmes —nosaltres creiem que hi ha hagut un alarmisme no fonamentat i, en alguns casos, el que és pitjor, indefinit—, és la pitjor manera de tractar els temes. Per tant, com que estem davant de situacions molt delicades, és indubtable que la possibilitat que el riu Ebre estigui contaminat, no ja des del punt de vista... del que s'entén per potabilitat, sinó radioactivament, o fins i tot químicament, és un tema greu, nosaltres voldríem fer una crida a la responsabilitat de tots els grups parlamentaris —evidentment també el nostre—, de tots els grups parlamentaris perquè quan abordem temes com aquests centrem les qü-

estions des del punt de vista, sobretot, de les proves que estiguin basades no solament en fets reals, sinó des d'un punt de vista sobretot tècnic.

Per tant, des d'aquest punt de vista, les nostres esmenes tenen el sentit de resituar una mica el debat que es va produir i, per tant, nosaltres voldríem que aquestes esmenes s'entenguessin en el sentit que el nostre Grup està interessat, com el que més, que hi hagi informació transparent sobre aquesta qüestió, perquè estem convençuts que no solament beneficia l'actuació d'aquest Parlament i dels grups parlamentaris, sinó, fonamentalment, els ciutadans de les terres de l'Ebre. En aquests moments hi ha una preocupació, una preocupació lògica, dels ciutadans d'aquelles terres davant tot un seguit de notícies que han anat apareixent, i em sembla que el Parlament ha de ser rigorós en el seu debat i també en la informació que es doni.

Per tant, la primera de les esmenes va en el sentit que el Consell Executiu informi mensualment el Parlament dels diferents controls exigits per la legislació vigent —és a dir, tant la potabilitat com els contaminants— en els diferents usos de l'aigua. I nosaltres creiem que aquesta esmena lliga perfectament amb la intervenció que va tenir el Conseller Molins, amb la seva intervenció, quan parlava que el Consell Executiu té un programa de vigilància de la qualitat sanitària de les aigües de proveïment públic. Per tant, des d'aquest punt de vista, la nostra esmena va en aquest sentit, que aquest programa, que existeix, s'envii al Parlament i, a més a més, hi afegim que aquesta informació estigui a disposició dels municipis i també d'altres institucions que ho sol·licitin; és lògic i, a més, és normal que els municipis, evidentment, fan el seu control, però també és bo que els municipis puguin conèixer el control dels municipis veïns, precisament perquè el marc d'aquesta polèmica està centrat en uns termes no estrictament municipals.

La segona esmena aniria també a modificar el punt 4, quan es fa referència a tot el tema del control radiològic de l'aigua de l'Ebre. Nosaltres parlem que s'ha de promoure la coordinació entre les diferents administracions competents en matèria de control radiològic, fonamentalment per dues qüestions: la primera, perquè l'Ebre és evident que és un riu molt llarg, és un riu que no neix a Catalunya, i, sens dubte, hi incideixen altres administracions —la Confederació i altres comunitats autònomes—; per tant, des d'aquest punt de vista, el que s'ha de promoure és la coordinació, perquè nosaltres estem convençuts que, de control, n'hi ha, i molt —és a dir, hi ha el Consell de Seguretat Nuclear, la Confederació, la Generalitat,...—, i em sembla que, des d'aquest punt de vista, aquest tema podria estar garantit. Per tant, no dubtem que hi hagi el control radiològic; sens dubte que, des d'aquest punt de vista, seria una irresponsabilitat no solament dir-ho, sinó que realment es produís.

La tercera esmena aniria també en el sentit de modificar un altre dels punts de la Moció —en concret, el punt 7—, quan es parla de promoure l'aigua del transvasament de l'Ebre, fonamentalment per a les indústries. Nosaltres pensem que l'aigua del transvasament, en el moment que arriba a Tarragona —al Camp de Tarragona, fonamentalment—, planteja una nova situació per als aqüífers d'aquesta zona, i és indubtable que la Llei coneguda com la llei del minitransvasament planteja que aquesta aigua ha d'anar per a la indústria i també per a l'ús de boca. Per tant, des d'aquest punt de vista, és indubtable que

aquesta Llei s'ha de complir; el que succeeix és que, davant d'aquesta nova situació, el que diem nosaltres és que fonamentalment els aqüífers d'aquesta zona, que durant molts anys han estat molt, diríem, des d'aquest punt de vista, molt treballats per la indústria, des del punt de vista que una part d'aquests pous ha servit per subministrar les indústries, ho deixin de fer, i que, en aquesta etapa nova que s'obre, sigui a l'ús de boca i a l'ús de reg a què fonamentalment vagi destinada aquesta aigua que hi ha als aqüífers de la zona de Tarragona.

I, finalment, la nostra esmena número 4 modifica el punt número 8, quan es parla que hi hagi un pla d'actuació per prevenir els efectes d'una possible contaminació de tipus radioactiu o químic als usuaris de l'aigua del riu Ebre. Nosaltres estem convençuts que això està establert, és a dir, no se'ns pot ocórrer que no estiguin establerts plans de prevenció que prevegin qualsevol tipus d'emergència que representés un risc potencial per a l'aigua de l'Ebre; nosaltres, això, no ho volem dubtar ni un sol moment, perquè estem convençuts que hi ha mesures previstes; és indubtable que l'aigua de l'Ebre serveix per regar, serveix perquè una part dels municipis d'aquella zona s'abastin —evidentment, no directament, sinó a través del tractament apropiat— i també servirà d'aquí a uns mesos perquè tota la zona del Camp de Tarragona i del Penedès tingui aquesta aigua. Per tant, nosaltres estem convençuts que aquestes mesures existeixen; el que diem simplement és que es donin a conèixer als municipis realment aquests plans de prevenció que estan previstos.

Per tant, resumint, nosaltres voldríem que aquestes esmenes fossin acceptades pel Grup d'Iniciativa —que ha estat el proponent de la Moció—, perquè estem convençuts que poden ajudar a replantejar una mica la qüestió que ja en el fons de la interpellació de l'altre dia es va plantejar; estem convençuts que tot el que sigui informació pot ajudar en aquests moments a trencar possiblement tot un tipus d'informació que han anat en un sentit, moltes vegades, no determinat o no induït, però sí que, realment, l'efecte que han produït en aquella zona —cal dir-ho clarament— ha estat força perjudicial, i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem convençuts que tot el que sigui informació pot ajudar a resoldre el problema.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup sempre ha estat i estarà a favor de totes les accions i iniciatives, tant executives com legislatives, que permetin millorar la qualitat del medi en general i, pel cas que ens ocupa, de l'aigua de consum humà. Com bé saben ses senyories, l'Ebre és el riu que més incidència té en les comarques del sud de Tarragona, tant per ser el més cabalós, com pel transvasament que es fa de les seves aigües al Camp de Tarragona, com per tenir a les seves riberes centrals nuclears i indústries químiques, però també per ser una de les principals fonts de riquesa de les comarques de la Ribera d'Ebre, Priorat, Terra Alta, Baix Ebre i Montsià, en tant que és part fonamental de la seva variada riquesa agrícola. Per tant, hem de fer tot el que estigui al nostre abast per garantir que aquestes aigües estiguin en tot moment en perfectes condici-

ons de potabilitat, però això ho hem d'aconseguir des de la seriositat i des de la responsabilitat, tan ferma i decidida com sigui o com calgui, però amb responsabilitat, perquè no podem oblidar que són molts els ciutadans que es poden sentir angoixats per actuacions o manifestacions infundades, indocumentades o demagògiques que es puguin instrumentar al voltant de la toxicitat o contaminació química, radiològica o bacteriològica de les aigües del riu Ebre. Perquè són gent... som gent que hi vivim dia a dia, però també que hi treballem cada dia, i no podem condemnar els pagesos, ramaders, pescadors i piscicultors a la inseguretat que, per a les seves collites o produccions, pot representar una campanya que qüestionï permanent que les aigües que utilitzen en els seus conreus, granges o instal·lacions són tòxiques o no són tòxiques.

Cal, per tant, lluitar per garantir la no-toxicitat de l'aigua de l'Ebre, però sense que això suposi jugar amb el futur d'unes comarques que prou feina tenen per tirar endavant en les actuals situacions i, per damunt de tot, sense buscar el que es podria interpretar com un protagonisme polític o electoral immediat, que a la llarga pot perjudicar tothom, perquè, com sempre, no té més raó qui més crida. És amb aquest ànim que hauríem preferit que aquest tema no fos capitalitzat per cap grup concret i que hagués estat tractat, estudiat i investigat conjuntament, a través de la creada i no encara constituïda Comissió d'Estudi del PENTA, de cara a fer-la operativa, interessant i constructiva, buscant, per tant, en un tema tan important i delicat la coincidència de tots els grups com a garantia i tranquil·litat dels usuaris de l'aigua de l'Ebre. Malgrat no aconseguir-ho, malgrat no aconseguir aquesta unanimitat o coincidència, desitjaríem que, per part del diputat proponent, siguin almenys admeses les esmenes presentades o les transaccionals que es poguessin presentar o proposar, per tal que el nostre Grup pogués votar favorablement la Moció que ens ocupa en el sentit ara exposat i en interès de desfer els dubtes que, per part de tothom, poguessin existir, i buscar i garantir la tranquil·litat definitiva dels usuaris, al més aviat possible i d'una manera clara i rigorosa.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, del resultat de la interpellació de la qual esta Moció és iniciativa parlamentària subsegüent es desprèn que ningú podem tenir ja l'atreviment d'afirmar, ni tan sols per interessos partidistes, que l'aigua de l'Ebre no és perfectament potable per a l'ús de boca. Per consegüent, i arran de la interpellació, una vegada clarificats los conceptes sobre la qualitat de l'aigua, i aclarida també la noció sobre el que és la contaminació —que, per una altra part, vull dir i afegir que em sembla que els diputats d'Iniciativa per Catalunya mai van expressar amb rotunditat esta afirmació, sinó que van presentar seriosos dubtes sobre la potabilitat i sobre la no-contaminació—, aclarits estos conceptes, deia, val la pena que, en un tema —com ja s'ha dit aquí— tan delicat com est, tinguéssim tots la cura i la serietat d'evitar lo mal perjudici que, per a l'economia agrícola d'aquelles terres, podria suposar una conducta poc meditada i imprudent, ja sigui per part de les administracions, ja sigui per part dels qui som més sensibles, per raons òbvies, a l'hora de determinar, de presentar i de comentar públicament lo contingut radiològic del riu Ebre i la seva possible o eventual contaminació.

Una cosa, diem nosaltres, és adoptar totes les mesures que previnguin qualsevol efecte radiològic, radioactiu, i una altra cosa ben diferent és alarmar la població sense proves documentalment fiables, tenint present que qualsevol comentari polític o formulat per un polític sobre l'aigua contaminada acapara l'atenció de tots los mitjans de comunicació i acapara l'atenció de tots los ciutadans, estiguin o no implicats en est tema.

Agraint-los l'atenció que estan dispensant a est tema de l'aigua, vull afegir que l'Honorable Conseller de Política Territorial assegura, amb tota contundència, que a partir de les anàlisis permanents del Departament de Sanitat, a través del Consorci d'Aigües de l'Ebre, de les anàlisis de la Comissaria d'Aigües de l'Ebre, de les anàlisis del Consejo de Seguridad Nuclear, de les anàlisis de la central nuclear d'Ascó i del Departament d'Indústria, per al tema específic d'Ascó, afirma el Conseller, assegura el senyor Molins que l'aigua de l'Ebre —paraules literals— és perfectament utilitzable per a l'ús de boca. Doncs bé, a pesar de totes estes manifestacions, ni les afirmacions del senyor Gimeno en reconèixer que ells mai han assegurat la contaminació de l'Ebre, ni les manifestacions contundents —com he dit— de l'Honorable Conseller relatives a la potabilitat de les aigües, han estat suficients com per a calmar la impressió popular de desconfiança que en est moment roman i existeix. Jo diria, conforme a la raó, que els efectes d'aquella interpellació en el seu conjunt, més que neutralitzar inquietuds i intranquil·litats, han estimulat la temor i la preocupació, ja no només dels qui som de les terres de l'Ebre, sinó d'aquells sectors del camp de Reus i de Tarragona que prompte rebran i utilitzaran l'aigua del riu transvasada.

Senyores i senyors diputats, jo no crec que els membres del Govern, per la seva condició de consellers, havien de ser tots ells los primers de classe, és a dir, los més vius i los més intel·ligents, però tampoc —i permetin-me l'expressió en to positiu—, tampoc los considero tan «tontos» individual i col·lectivament com perquè un tema que sensibilitza fàcilment los sentiments i l'emoció humana, i que podria afectar tan directament la salut pública amb conseqüències imprevisibles, no crec, repeteixo, que siguin tan ingenus i tan poc advertits com per prendre's-ho «a chunga», lo que els podria costar molt car, tant en ordre a lo personal com en ordre a lo polític. Per això hem de creure que el Consell Executiu, en est cas, actua raonablement i diu la veritat; per això he titllat i titllo públicament, i on convingui, d'irresponsables i de temeraris els qui, recolzant-se en lo mal gust i afilant los despropòsits, tracten de penetrar en la immundícia —i no assenyalo ningú d'esta Cambra—, i per això també crec... —no assenyalo ningú d'esta Cambra, senyores i senyors diputats—, i per això crec també que el Govern de la Generalitat no tenia cap necessitat de culpar o d'imputar l'Administració de l'Estat espanyol, implícita o explícitament, respecte a l'eventual contingut radioactiu de les aigües de l'Ebre, perquè llavors perden autoritat, quan reclamen una prudència que el Consell Executiu no ha exercit. I això, el Govern, ho ha dit i ho ha fet. Res del que passa a Catalunya és estrany o aliè al Govern de la Generalitat. I és a partir d'est conjunt de fets, des de les rodes de premsa d'una interpellació, passant per les declaracions de tots nosaltres i a partir de la publicitat d'esta Moció, quan lo tema s'ha complicat de tal manera que resultarà molt difícil, per no dir impossible, descontaminar la mentalitat i l'opinió col·lectiva que, a tots ni-

vells, incloses les institucions, comenten amb preocupació que passa amb la qualitat de l'aigua per al consum humà i qui garanteix lo grau adequat de potabilitat.

I ara, per acabar d'arreglar est *cotarro*, només ha faltat la notícia de la Joventut Comunista de Catalunya i la posterior reacció de la Comunitat de Regants de l'Ebre. La notícia diu: «Por su parte, la Juventud Comunista de Cataluña ha dado a conocer un comunicado en el que dice que el río Ebro está contaminado. Según este comunicado, en las aguas del río Ebro se encuentran compuestos de arsénico, cianuro soluble, otras sustancias radioactivas, etcétera. Los jóvenes comunistas tienen intención de llevar a cabo algunos actos de protesta por la contaminación existente. En este sentido, la Comunidad de Regantes del Canal de la Izquierda del Ebro» —continua dient la notícia— «ha facultado al Presidente de su sindicato de riego para que emprenda las acciones civiles o penales que crea oportunas». Com diem a Tortosa, senyores i senyors diputats, en est tema ja hem abocat lo carro pel pedregar.

I, si no n'hi havia prou amb discussions polítiques dins i fora d'esta sala, ara farem manifestacions, anirem als tribunals de justícia i rendibilitzarem l'embolic, amb simpatia o amb vots, depèn d'on vinguin les inclinacions temperamentals d'opinió. I, en virtut d'estes consideracions, jo m'atreveixo a recomanar, m'atreveixo a demanar al Consell Executiu i, en tot cas, al Grup parlamentari de Convergència i Unió que li dona suport, que reconsideri qualsevol intenció destinada a desestimar estos vuit punts de la Moció que, amb la incorporació de les esmenes, a part que no prejutja ni critica l'actuació del Govern de la Generalitat, l'important —dic jo— és la lletra i no la interpretació intencionada; estes mesures —deia— poden resultar mesures complementàries —que, indiscutiblement, vostès ja han adoptat de manera efectiva—, que nosaltres reconeixem i que tots podem constatar.

Nosaltres votarem a favor de la Moció si s'accepten les esmenes, encara que hauriem preferit una iniciativa conjunta. Però vull deixar constància que, tant com a Grup parlamentari Popular, com a diputat, però, sobretot, com a ciutadà habitant de les terres de l'Ebre, me fan vertader temor les conseqüències que es puguin derivar tant de la demagògia més pura com de la prudència més excessiva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Per Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo reprendria la meua intervenció on ha acabat el senyor Curto, assumint tota la seva intervenció, exceptuant el que ara em referiré, a la Moció en concret, i també assumint les paraules del senyor Abelló en representació del Grup Socialista, igualment les del senyor Sabanza, d'Esquerra Republicana, i del senyor Latorre, del CDS.

Senyor Gimeno, Portaveu d'Iniciativa per Catalunya: tres «no» a la seva Moció. Primer «no», perquè ni a la interpellació ni ara avui ha demostrat la toxicitat de les aigües de Catalunya i, ni de bon tros, les de l'Ebre.

L'altre dia vostè va fins i tot insinuar, i a través de declaracions que s'han llegit no fa gaire, ara s'han reafirmat per part del seu partit: contaminació, radioactivitat, continuament, parlant d'unes aigües que, realment —com vostè ha reconegut en una intervenció anterior—, són aigües que es poden potabilit-

zar. Per tant, res del que vostè anunciava en la seva interpellació, res del que vostè ha dit avui en la seva presentació de la Moció.

Alarmistes i irresponsables. Les seves primeres declaracions van ser precisament de titllar els diputats de Convergència i Unió, per una reunió que vam tenir a les terres de l'Ebre quan dèiem que les aigües de l'Ebre no estaven contaminades, i digueren que érem uns irresponsables perquè havíem dit això. I ara avui, des d'aquesta tribuna, des d'aquesta Cambra, en nom del meu Grup parlamentari li he de dir, seguint les intervencions dels altres portaveus dels grups parlamentaris d'aquesta Cambra, que, realment, la seva actuació —no personal, sinó com a representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya— és una actuació irresponsable. És una actuació irresponsable pels danys que està causant a la globalitat dels ciutadans de les terres de l'Ebre, tant en l'àmbit agrari com en l'àmbit piscícola, com en l'àmbit de l'aqüicultura, com en l'àmbit del marisqueig.

Moltes de les portes del Mercat Comú són tancades als nostres productes arran de la difusió que han tingut les seves paraules. Segurament vostè no pretenia això, segurament. El que sí que és cert és que la transcendència que ha tingut..., i d'això en som tots conscients, que les paraules que es diuen des d'aquesta tribuna tenen un ressò més enllà, moltes vegades, de la pròpia intenció, recollida en els mitjans de comunicació, si després no es desmenteixen. Resulta que en aquest moment es tenen grans titulars aquí a Catalunya i fora de Catalunya, en els quals sempre es parla... com, per exemple, en aquest titular: «El Parlament debatrà dijous el tema de la toxicitat de l'Ebre». Tant és així que el Consell de Seguretat Nuclear va haver d'adreçar-se al Govern de la Generalitat desmentint i dient que d'aquells rumors que estaven en el si dels mitjans de comunicació d'arreu, de les seves declaracions, va haver de desmentir que existís cap mena de contaminació al riu Ebre, i es remetia, a més, al Centre d'Estudis i Experimentació del Ministeri d'Obres Públiques —el CEDEX—, es remetia als estudis de la Generalitat de Catalunya, fetes per les universitats de Barcelona i també per la Politècnica. És a dir, concretament el màxim òrgan de seguretat nuclear diu «no».

Vostè —i és cert— posa en dubte el que puguin dir les institucions, tant de Madrid com de Catalunya. Per això, en el punt 4 de la seva Moció diu que fins i tot és necessari controlar-ho per institucions independents del Govern central i de la Generalitat. Senyor Gimeno, això, venint del Grup d'Iniciativa per Catalunya, on crec que hi ha el PSUC, hi ha partits comunistes, ens portaria a dir: «No creiem ja en l'Estat de dret; creiem en la iniciativa privada, només». A partir d'aquí, tenir la policia, també, la podríem tenir privada, d'aquesta manera, perquè no confiïem en les institucions públiques. Aquesta és la seva proposta, el punt 4 de la seva Moció. Mai cap grup d'aquesta Cambra s'ha atrevit a fer una afirmació d'aquest tipus.

No obstant això, i d'acord amb el que han dit tota la resta de portaveus dels grups parlamentaris, nosaltres volem que d'aquí surti clarament ja definit un control que s'està exercint des del Govern de la Generalitat, dintre de les seves competències, per tal d'evitar la contaminació del riu Ebre. I, en aquest sentit, nosaltres presentaríem una esmena transaccional, que pogués ser assumida per tots els grups, que digués: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que, en un termi-

ni màxim de tres mesos, informi aquesta Cambra de les mesures que fins ara ha pres, dins l'àmbit de la seva actuació, per tal de dur a terme els controls exigits per la legislació vigent en els diferents usos de l'aigua. Aquesta informació estarà a disposició de tots els municipis i altres institucions que ho sollicitin». En el cas que aquesta esmena transaccional no fos assumida pel Grup proponent en la seva totalitat, nosaltres anunciem als diferents grups de la Cambra que, conjuntament, els invitem que presentessin aquesta proposta com una proposició no de llei perquè sigui assumida pel conjunt de tots els grups en el si d'aquest Parlament, i que veiessin que a través del Parlament també es controla l'Executiu en aquest tema, per tal de donar una garantia als ciutadans de Catalunya i, d'una manera especial, als ciutadans de les terres de l'Ebre, que no hi ha perill en la seva salut, que no hi ha perill en els productes que produeixen aquelles terres i la seva comercialització.

Senyores i senyors diputats, no solament com a diputat que pertany al Grup de la majoria i que, per tant, té la responsabilitat de donar suport al Govern de la Generalitat, sinó com un ciutadà més de Catalunya, elegit pel poble català en el si d'aquest Parlament, com tots vostès, crec que, en aquest moment, hem de donar un «no» rotund a l'opinió pública davant d'aquesta intoxicació que s'ha produït de les terres de l'Ebre a la resta de Catalunya, dient un «no» a aquesta Moció i un «sí» a un control exhaustiu, per part del Consell Executiu —com creiem que està fent ara, i nosaltres tenim aquesta confiança—, perquè el si del Parlament tingui coneixement per dir-ho, com a sobirans que som del poble català, a tots els nostres conciutadans.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. En principi em referiré a les esmenes que acceptem, i després, com que per part del Grup de Convergència i Unió hi ha hagut una proposta d'esmena transaccional, suposo que també em deixarà manifestar-me sobre aquesta...

El Sr. PRESIDENT : Oh!, és evident.

El Sr. GIMENO : ...acceptant-la o no.

En primer lloc, voldria...

El Sr. PRESIDENT : Sembla que és aquesta última l'única que té possibilitats, eh!, per això seria interessant que en parlés.

El Sr. GIMENO : Gràcies per l'apreciació. De tota manera, jo volia dir, abans de comentar això, molt breument, que agraeixo el tracte de responsabilitat amb què entenc que tots hem intentat parlar aquí, excepte per part del diputat de Convergència i Unió, que ha fet afirmacions que no les puc ni assumir ni, evidentment, compartir.

Penso que el que intentem debatre aquí és la garantia de la no-toxicitat de l'aigua del conjunt de Catalunya, i que no estem debatent aquí que l'aigua de l'Ebre és tòxica. Per tant, vull dir, les nostres mocions no anaven de cara a demostrar que l'aigua és tòxica, perquè el que volem és que no sigui tòxica, ni la de l'Ebre, ni la del Ter, ni la del Llobregat, ni cap aigua que sigui susceptible d'utilitzar-se per a consum humà. *(Remor de veus.)*

Centrant-me en l'esmena, en les esmenes, no tenim cap inconvenient a acceptar l'esmena número 1 del Grup Mixt, de forma que diria : «Vigilar l'acurat compliment de la normativa vigent en matèria de qualitat i control de les aigües potables per al consum públic, i de tractament i d'evacuació de les aigües residuals», i, a partir d'aquí, continuaria la nostra primera proposta.

La segona, com que hi ha dues esmenes al punt 2, proposades una pel Grup Socialista i l'altra pel Grup Mixt, el que proposaria a ells seria de fer una transaccional assumint les dues coses en la forma més, crec, de síntesi possible. Llavors, aquesta esmena transaccional del punt 2 diria : «Informar mensualment el Parlament, dins l'àmbit de la seva actuació, dels diferents controls efectuats segons la legislació vigent per als diversos usos de l'aigua. Aquesta informació serà facilitada a tots els municipis i institucions que la sollicitin».

Al punt 3 hi ha una esmena del Grup Mixt, que no tenim cap inconvenient tampoc a assumir-la, perquè pensem que millora potser també la redacció i la finalitat.

Al punt 4, que hi ha també igualment dues esmenes, una del Grup Socialista i l'altra del Mixt, també els proposaríem si volien assumir una esmena transaccional entre el que diem els tres grups. I l'esmena seria : «Promoure la coordinació entre les diferents administracions competents per garantir el control radiològic de l'aigua de l'Ebre amb temps real, mitjançant una xarxa de monitors al riu a dalt i a baix d'Ascó», i suprimim allò d'«algunes institucions independents de les administracions», no per l'impacte que ens hagin pogut fer les afirmacions del Diputat senyor Martí, sinó perquè veiem que els altres grups així podrien assumir-ho d'una manera més fàcil, i el que volem és que aquestes mesures siguin aprovades pel conjunt d'aquesta Cambra.

Al punt 5 no hi ha cap esmena; per tant, el deixem tal com està. Al punt 6 se'ns proposa la supressió, per part del Grup Mixt, i nosaltres diem de deixar-lo tal com està. Acceptem el punt 7, l'esmena número 3, del Grup Socialista, perquè també entenem que millora la redacció i la finalitat per a la qual està presentada, que diu, en aquests moments, seria : «Destinar per a ús de boca i ús agrícola l'aigua de les conques del Gaià i del Francolí, tant la superficial com la subterrània, una vegada arribi l'aigua dels canals de l'Ebre al Camp de Tarragona», i això és una aspiració —no dic que la llei pugui permetre altres coses, però és una aspiració que crec que és prou ben acceptada i assumida pels veïns del conjunt del Camp de Tarragona.

I al punt vuit també hi ha una esmena del Grup Socialista, que tampoc no tenim inconvenient a assumir, perquè, d'alguna manera, el que ells volen dir és que aquestes mesures per garantir..., és a dir, les mesures per a una eventual contaminació de les aigües ja existeixen, ja que ells diuen : «Donar a conèixer als municipis implicats les mesures preventives previstes per l'Administració en el cas de qualsevol emergència que presentés un risc potencial per a l'aigua de l'Ebre». Per tant, acceptem també aquesta esmena.

I, respecte a l'esmena transaccional que ens proposava el Grup de la majoria, nosaltres entenem que no, i ho entenem perquè és cert que s'ha creat una desconfiança, és cert que s'ha creat una intranquil·litat entre molts veïns i molts pagesos de la zona de l'Ebre i de fora de l'Ebre i que aquesta desconfiança em sembla que l'hem de recuperar, hem de recuperar la confi-

ança no per part d'un grup, per part de manifestacions d'un grup, sinó per part d'actuacions clares i determinades del Govern, i deixar a mans d'una esmena transaccional tan ambigua com pot ser que dintre de tres mesos en parlarem, de les mesures que s'han pres, i no dir que el que volem és garantir, que el que volem és vigilar, que el que volem és supervisar totes les mesures de control, ens sembla que és una manera de no arribar al fons de la qüestió. I repeteixo el que he dit al principi : pensem que és necessari donar a tots els ciutadans de Catalunya tranquil·litat respecte a aquest tema, però la tranquil·litat l'hem de donar des de la seguretat que les aigües que consumeixen són tal com haurien de ser. Per això no podem assumir aquesta, ni podem assumir les manifestacions que el senyor Martí ha posat en boca meua, o d'alguns diputats nostres, d'irresponsabilitat. Creiem que hem estat responsables, creiem que enlloc hem dit que l'aigua de l'Ebre és tòxica, i que no ho direm en tant que no tinguem proves, però el que volem és, precisament, no arribar-ne a tenir mai; el que volem és que la Generalitat garanteixi aquesta qualitat amb les mesures oportunes.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Aquestes esmenes transaccionals que vostè ha dit que estaria disposat a acceptar haurien d'arribar a la Mesa. *(Pausa.)* Sí, una és a l'esmena número 1, del Grup Mixt. El senyor Latorre s'ha fet càrrec d'aquesta esmena transaccional?

El Sr. LATORRE : Bé, és clar, sí, sí; nosaltres acceptem aquesta esmena transaccional, sí.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. O sigui que retira la seva i...

El Sr. LATORRE : Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : I la transaccional amb el Grup Socialista, la número 4. *(Pausa.)* L'accepta? *(Pausa.)* Sí? D'acord.

Votarem separatament cada un dels paràgrafs, com ha demanat algun grup. *(Remor de veus. L'l. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.)*

El Sr. LATORRE : Senyor President, a mi m'agradaria, de tota manera, no acabar aquest debat sense demanar un últim esforç al Grup d'Iniciativa per Catalunya i al Grup de Convergència i Unió perquè que miressin d'arribar a un acord amb l'esmena transaccional que ha presentat aquest últim Grup, el de Convergència i Unió, que es pogués incorporar a l'esmena transaccional número 2 nostra, que ha proposat el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Jo crec que estem parlant de matisos, i quan parlem de matisos oblidem les coses importants.

Si el que volem traslladar a la ciutadania és una sensació de confiança, doncs, confiem en nosaltres mateixos, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Latorre, gràcies per les seves expressions, però, evidentment, no estem en el tràmit de fer nous debats.

Votarem, en primer lloc, el preàmbul d'aquesta Moció, perquè també en forma part.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin d'acord..., que es posin drets. *(Rialles i remor de veus.)*

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El preàmbul ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

El punt número 1 de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Punt número 2.

Vots a favor?

En contra?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Punt número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest ha estat rebutjat, el punt número 3, per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Veig que les votacions són exactes. El grup que hagi demanat votació per separat, a veure, que em digui si podem agrupar-ne alguns dels que queden. *(L'l. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.)*

El Sr. LATORRE : Sí, senyor President : els punts 4 i 5.

El Sr. PRESIDENT : 4 i 5 junts?

El Sr. LATORRE : Junts.

El Sr. PRESIDENT : Doncs, ara votem els punts 4 i 5.

Vots a favor? *(L'l. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.)*

El Sr. LATORRE : Senyor President : i, després, els 6, 7 i 8. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : En un paquet. Gràcies.

4 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts 4 i 5 han estat rebutjats per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I ara votem, en una sola votació, els punts 6, 7 i 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

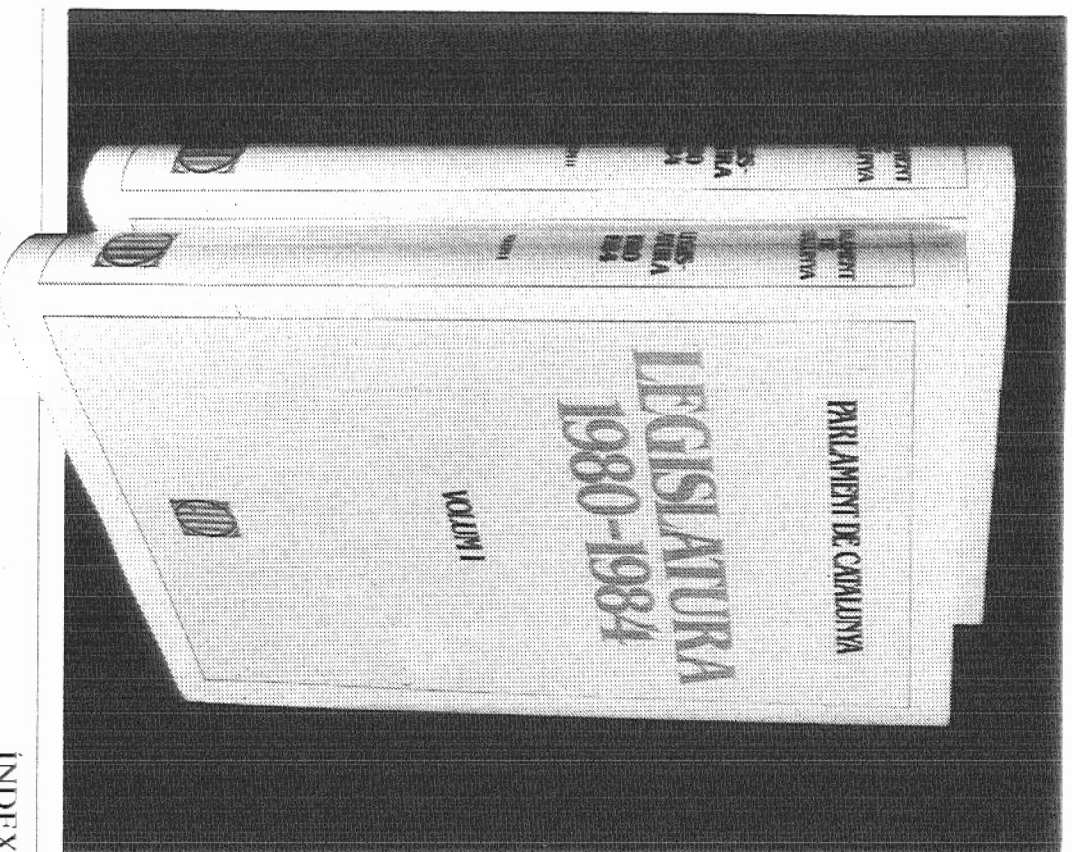
Aquests tres punts han estat rebutjats per 37 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Fins demà.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts d'una del migdia i nou minuts.)

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder establir, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS a) Resultats electorals b) Els Diputats de la primera legislatura c) Els Grups parlamentaris ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA a) El Ple del Parlament - a.1) Dades generals - a.2) Treball del Ple per sessions b) El President i la Mesa del Parlament - b.1) El President del Parlament - b.2) La Mesa del Parlament c) La Junta de Portaveus d) La Diputació Permanent e) Les Comissions parlamentàries - e.1) Dades generals - e.2) Comissions provisionals - e.3) Comissions permanents legislatives - e.4) Comissions permanents no legislatives - e.5) Comissions de legislatura - e.6) Comissions creades per Llei - e.7) Comissions d'investigació	IV. LA FUNCIÓ LEGISLATIVA a) Dades generals b) Lleis aprovades c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decanats o rebutjats
III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT a) Autonomia reglamentària - a.1) Normes provisionals - a.2) El Reglament - a.3) Modificacions al Reglament - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament b) Autonomia administrativa c) Autonomia pressupostària - c.1) Pressupostos - c.2) Diputats interventors - c.3) Liquidació dels Pressupostos	V. LA FUNCIÓ D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN a) Elecció de President de la Generalitat b) Mocions de censura i qüestions de confiança c) Resolucions - c.1) Dades generals - c.2) Resolucions aprovades d) Mocions - d.1) Dades generals - d.2) Mocions aprovades e) Interpellacions f) Preguntes g) Tramitacions retirades, decanades o rebutjades
VI. ALTRES FUNCIONS a) Funció electiva b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional	VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR a) Altres activitats del Parlament b) Règim interior del Parlament
VIII. ÍNDEX ANALÍTIC	

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

**78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò**

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
**La funció i les competències legislatives
del Parlament**
**Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern**
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gràfic al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
I
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona